

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1024

DE SCHIJNDOODE.

20 cent

Het levenlooze lichaam werd behoedzaam naar het kantoor van den gérant
gedragen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE SCHIJNDOODE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE VARIÉTÉ-PIANIST.

De groote zaal van het pasgebouwde cabaret in de Wijk van Soho was dien avond tot op de laatste plaats gevuld met een publiek, dat uitsluitend bestond uit leden van de hoogere kringen of die zich verbeelden daar toe te behooren.

Want de toegangsprijs was hoog en als men eenmaal binnen was, behoefde men er niet op te rekenen, dat men met minder dan een paar pond sterling zou afkunnen.

De ondernemers van de nieuwe zaak hadden wel geweten wat zij deden, toen zij een paar huizen in de Carlisle Street aankochten en deze in allerijl hadden laten sloopen, geholpen door machtige connecties in Parlement en Regeering, om, inplaats van die beide huizen een gebouw te laten neerzetten, waarvan de inrichting voldeed aan de steeds hoger gestelde eischen van de Londensche aristocratie of would be aristocratie.

Reeds dadelijk na het binnenkomen werd het

kunstgevoel aangenaam gestreeld door de aanschouwing van de prachtige marmere trappen, de schoongewelfde zoldering, de wijze, waarop de elektrische verlichting was aangebracht en de plaatsing van de enkele schaarsche meubelen, alles het werk van eerste kunstenaars in hun vak.

Links en rechts van de vestibule bevonden zich een groot restaurant, een wijnbar en een eetzaal en men kon daar slechts zaken krijgen, die zelfs de meest verwende gehemelten konden voldoen en die waren voorbereid door Italiaansche koks, die wel bijna op wereldberoemdheid mochten bogen.

Er was echter geen sprake van, dat men daar ook maar het geringste hapje onder het halve pond sterling zou kunnen krijgen en dan werd men door de kellers met geringschatting behandeld als een provinciaaltje, dat zorgvuldig den inhoud van zijn beurs had nagekeken, vóór hij binnentrad.

Men vond er een keur van wijnen, en zelfs de kenners, die van het wijndrinken een soort beroep maakten, zouden niets hebben aan te merken op de hoedanigheid van het edele druivennat, hetwelk men hen hier voorzette.

Besteeg men echter één van de monumentale trappen, die naar een prachtige gaanderij voerden, op zich zelve bijna een zaal, dan bereikte men de eigenlijke cabaretzaal, die was ingericht volgens Amerikaansch model.

Er bevond zich een voortreffelijk tooneel, waarop zelfs groote stukken zouden kunnen worden opgevoerd, die veel décor en ruimte eischten en de toeschouwers zaten niet op stijve rijen, maar konden plaats nemen aan kleine ronde tafeltjes, achterover leunend in gemakkelijke stoelen, of zelfs op de sofa's die langs de wanden waren gerangschikt.

Ongeveer anderhalve meter boven den zaalvloer bevonden zich de loges, zooals men die in gewone schouwburgen ook aantreft, maar allen voorzien van een soort voorvertrekje, waarin een spiegel hing ten behoeve van de dames, en waar een canapé en eenige stoelen stonden, om er desnoods onder het stuk een gesprek te kunnen voeren, waarbij dan de dikke fluweelen gordijnen werden toegetrokken, die het voorvertrekje van de eigenlijke loge scheidde.

En daarboven weder was de ring van „chambres séparées”, die ook op een bijzondere wijze waren ingericht.

Deze kamers ten getale van ongeveer zestig, lagen naast elkander in een hoefijzervorm en men kon vandaar even zooveel loges bereiken, die door gordijnen geheel waren af te sluiten van de zaal, zoowel als van de daarachter gelegen kamers, waar men soupeeren kon en welke onderling door/hooge schotten van elkander waren gescheiden.

Ook hier waren kamer en loge door een tweede stel gordijnen van elkander af te zonderen.

Ook hier trof de weelderige inrichting dadelijk het oog van den bezoeker.

De „chambres séparées”, die alle met een deur op de gemeenschappelijke, half cirkelvormige gang uitkwamen, waren op manshoogte beschoten met echt mahoniehout en weelderig gemeubeld.

Wel te verstaan, men trad niet dadelijk uit de „chambres séparées” in de gang, maar moest eerst een soort anti-chambre door, waar echter niets anders stond dan een soort dressoir, ten behoeve van den bedienenden kellner.

Deze wellicht wat dorre uiteenzetting is noodzakelijk tot beter begrip van hetgeen er zal volgen.

De kamers waren alle genummerd, te beginnen bij den linkerkant van het tooneel, van de toeschouwers gerekend.

Aan den tegenovergestelden kant van de gang bevonden zich nog eenige rookvertrekken, een biljartkamer, een restaurant en een champagnebar.

Het spreekt vanzelf, dat er in dit gebouw ook gedanst kon worden, in twee zalen tegelijk zelfs, want anders zou de zaak waarschijnlijk bij voorbaat tot mislukking zijn gedoemd.

Er kwamen dan ook iederen avond honderden die in het geheel niet naar de cabaretzaal gingen en ook nauwelijks wisten, hoe de chambres séparées er uitzagen, maar die dadelijk naar de danszaal togen.

En het was volstrekt niet noodig, dat men daar paarsgewijze kwam, want de ondernemende directeur van de nieuwe zaak had iets bijzonder oorspronkelijks bedacht, men kon daar ter plaatse een danseres of zelfs een danser huren, juist, zooals men aan de stations een koerier in zijn dienst kon nemen.

Want daarbinnen zaten, geduldig wachtend, tot men hun diensten noodig zou hebben, achter een soort balustrade een veertigtal heeren, allen jong en ook allen in smoking gekleed en even zoovele jonge dames, kenbaar aan haar zwartzijden, slechts weinig gedecolleteerde costuums.

Men offerde slechts zijn twee shilling en daarvoor had men het recht een dans te doen met den gehuurden danser of de gehuurde danseres, en iedere dans duurde niet langer dan vijf minuten, terwijl het eene strijkje onmiddellijk inviel, zoodra het tweede de laatste noot van de dansmelodie had laten weerklinken.

Het behoeft dus geen nader betoog, dat er op deze wijze schatten verdiend werden met de nieuwe onderneming.

In de cabaretzaal hoorde men echter niets van de eigenaardig gerhythmeerde Jazzmuziek, noch van het geschuif der honderden voeten, want het gebouw was werkelijk voortreffelijk ingericht.

Men kon er dus zijn volle aandacht wijden aan de chansonniers, de levensliederenzangers en de karakterkomeiken, die daar hun kunst ten beste gaven.

Het was een niet al te groote, intieme zaal en men deed het er zonder orkest.

Want dien naam mocht men toch niet geven aan den pianist, den violist en den cellist, die voor het lage tooneeltje zaten en de verschillende artisten accompaneerden.

Het was er zeer vol op den avond, waarop

dit verhaal een aanvang neemt, want er trad een zeer beminde zangeres op.

Zij was juist opgetreden en de zaal was donker gemaakt, terwijl een zoeklicht het tooneel en een gedeelte van de kleine orkest-ruimte met zijn schel licht overstroomde, dat de diamanten van de zangeres, die een zeer hooge waarde vertegenwoordigden, op het voordeeligst liet schitteren.

De zangeres had juist een couplet beëindigd en wilde een nieuw beginnen, toen zij eensklaps ophield, want er had een schrill accoord op de vleugelpiano weerklonken.

De zangeres wierp den pianist een woedenden blik toe, hier en daar werd gelachen in de zaal en de violist, die naast den pianist zat, keek hem verbaasd en onderzoekend aan.

Maar eensklaps stond hij op, wenkte kort naar de zangeres, legde zijn viool op het blad van de piano en bukte zich over den pianist heen.

Deze lag, met de armen over de toetsen uitgestrekt, voorover tegen den vleugel aangeleund, het hoofd steunend tegen het muziekblad op den lessenaar.

De violist scheen iets tegen hem te zeggen en schudde hem toen heen en weder.

En al dien tijd had de zangeres met ongeduldige bewegingen doorgezongen, slechts begeleid door den cellist, die er niet veel van begreep en aan een of andere grap van zijn collega's dacht.

Nu richtte de violist zijn collega op, hief zijn hoofd achterover en wenkte aanstonds driftig en nadrukkelijk naar de zangeres.

Deze zweeg eensklaps, de cello brak met een klagenden kreet af en toen was het doodstil in de zaal.

Men kon tot heel achterin de zangeres angstig en ongeduldig hooren vragen, terwijl zij zich voorover boog :

— Wat is er toch met Palmer ? Is hij ongesteld geworden ?

En even duidelijk klonk het antwoord uit den mond van den violist :

— Hij is niet ongesteld, Miss Dora, hij is dood !

Met een kreet van schrik ijelde de zangeres weg, de cellist zette dadelijk zijn instrument in een hoek om zich te overtuigen, dat zijn collega de waarheid had gesproken en direct baanden zich twee heeren in avondtoilet een weg door de toeschouwers, teneinde zich met de zaak te bemoeien.

Zij bereikten bijna tegelijkertijd het kleine groepje bij de vleugelpiano en bukten zich over

den pianist, die nu achterover in zijn stoel leunde, met een gelaat, dat nog niet geheel verbleekt was, maar met gebroken oogen, die zonder licht of uitdrukking naar de zoldering staarden.

De geneesheeren stelden zich op zachten toon aan elkander voor en een hunner legde zijn hand op de borst van Palmer, na zijn overhemd te hebben losgemaakt, terwijl de ander nauwkeurig de oogen bekeek.

Het onderzoek duurde nauwelijks een paar seconden, en toen keken de geneesheeren elkander veelbeteekenend aan.

Hier was geen hoop meer mogelijk, de pianist, een jonge man, zeker niet ouder dan een jaar of vijf- of zesentwintig, was dood.

— Wat denkt gij er van ? vroeg de eene geneesheer aan den ander.

— Als hij niet zoo jong was, en veel corpulenter, zou ik denken aan een beroerte ! Om u de waarheid te zeggen, ben ik nog in het onzekere, de jonge man is krachtig gebouwd, de spieren zijn stevig en hij heeft volstrekt niet het uiterlijk van iemand met een choleric temperament.

— Ik geloof dan ook niet aan een beroerte, collega ! zeide de andere geneesheer hoofdschuddend, maar wat het wel is, dat weet ik niet ! Nu, in ieder geval kan de ongelukkige hier niet blijven, hij moet naar een gasthuis worden overgebracht, of naar zijn eigen woning !

Op dat oogenblik maakte men ruimte voor een paar bezoekers, die zich naar de kleine groep begaven.

Zij schenen bij elkander te behooren en waren in een voortreffelijk gesneden rokcostuum gestoken.

De één was een man van ruim veertig jaar, maar niettemin recht als een kaars, lenig en blijkbaar zeer krachtig gespierd, iemand, die veel aan sport doet en daarin uitmunt.

De gelaatstrekken waren scherp en krachtig, de oogen donkergrijs en bevelend, de neus flauw gebogen, met fraai gevormde vleugels, de mond energiek, met dunne, op elkander genepen lippen, de hoeken een weinig omlaag en maar zelden de kleine, blinkend witte tanden ontblootend.

Die man was John Raffles, de Groote Onbekende, de ergste vijand van Scotland Yard.

Maar de gérant van de nieuwe inrichting, een man, die er zich zeer veel op liet voorstaan, dat hij alle Londenars kende, die maar iets in de melk te brokkelen hadden, had zoeven fluis-terend tot den ober-kellner van de cabaretzaal gezegd:

— Dat is Lord Aberdeen, de bekende filantroop, een man, die eenige tientallen malen millionnair is!

En inderdaad bewoonde Raffles sedert eenige jaren de wereldstad onder dien naam en nog nimmer zou het ook zelfs den besten speurneus in het hoofd zijn gekomen, te veronderstellen, dat Lord Aberdeen en John Raffles één en dezelfde persoon waren!

De jonge man met het hoogblonde haar en de blauwe oogen, die hem op den voet volgde, was Charles Brand, de vriend-secretaris van Zijn Lordschap, en de trouwe makker en metgezel van John Raffles, wanneer deze een van zijn gevaarlijke avonturen ondernam.

De beide vrienden hadden zich dien avond naar het „Olympia Theater” begeven, hetwelk zij een voortreffelijk jachtveld achtten en daar zij niet ver van het tooneel hadden gezeten, was hen niets ontgaan van het kleine tragische voorval.

Zij hadden den schrijnenden dissonant gehoord, zij hadden den machtelozen val van het lichaam voorover op de toetsen gezien, zij hadden het zonderlinge klagen van de eenzame cello gehoord en tenslotte hadden zij waargenomen, hoe de geneesheeren kwamen toelooopen en hoe hun vonnis luidde: de arme pianist was dood, getroffen door een toeval of beroerte!

Raffles die de laatste woorden van den eenen geneesheer gehoord had, trad op hem toe en zeide op zachten toon:

— Ik ben Lord Aberdeen dokter! Mijn auto staat voor, die ongelukkige man heeft hoogstwaarschijnlijk familie en als men hem onverhoeds thuisbrengt, dan zou dat noodlottige gevolgen kunnen hebben! Ik bied mij aan, om zijn familie voorzichtig voor te bereiden.

— Dat is zeer vriendelijk van u, Mylord, zeide de geneesheer.

— Dan zal ik vooruitgaan, herhaalde Raffles.

Hij wendde zich tot den violist, die met bleek gelaat terzijde was blijven staan en vroeg:
— Gij kent natuurlijk den naam van uw collega en zijn adres?

— Niet al te goed, Mylord! antwoordde deze nog bevend, geheel onder den indruk van dit plotselinge, tragische einde.

— Wat is dat? kwam Raffles verwonderd, gij werkt toch iederen avond met hem samen?

— Vanavond voor het eerst, mylord, hij moest invallen voor Jack Perry, die plotseling ziek is geworden, griep, geloof ik.

— Dan is het wel droevig, dat hem dit juist nu moest treffen! zeide Raffles op ernstigen toon. Nu, mij dunkt, dat het lichaam spoedig moet worden overgebracht naar het kantoor van den gérant en daar moet blijven, totdat ik getelefoneerd zal hebben, dat men den ongelukkige naar zijn woning kan overbrengen, nadat ik zijn familie heb gewaarschuwd. De gérant zal toch het adres wel weten.

Deze kwam juist geheel overstuur en zenuwachtig toelooopen, gewaarschuwd door een van de kellners en uit zijn mond vernam Raffles, wat hij weten wilde, de hulppianist heette Bernard Palmer en hij woonde niet ver weg, in de Portland Street.

Het levenlooze lichaam werd behoedzaam naar het kantoor van den gérant gedragen en daar op een rustbank neergelegd, en tien minuten later waren er andere muzikanten gehaald, uit de dansdaal, daar de violist en de cellist zóó onder den indruk waren, dat zij niet verder konden spelen, en een komiek deed zijn intrede....

Het was jammer voor den jongen pianist, maar het publiek, dat voor het merendeel van den tragischen afloop onkundig was gebleven en niet eens goed wist wat er voorgevallen was, mocht vooral niet ongeduldig worden!

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

DE DOODSOORZAAK.

Eén der geneesheeren had zich met Raffles en Charles Brand naar het kantoor van den gérant begeven en beschouwde nogmaals aandachtig het gelaat van Bernard Palmer.

— Wat denkt gij er wel van, dokter? vroeg Raffles.

— Ik weet waarlijk niet, wat ik er van zeggen moet, Mylord! antwoordde de geneesheer hoofdschuddend. Mijn collega dacht aan een beroerte, maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen, hoe deze jonge man daaraan zoo plotseling kan zijn overleden. Misschien rookte hij buitengewoon sterk en moeten wij aan een nicotinevergiftiging denken, die een acuut verloop heeft gehad, of een hartaderbreuk, maar dat kan niemand zeggen, voordat er een nauwkeurig onderzoek heeft plaats gehad. Natuurlijk wil ik dat gaarne verrichten, maar wanneer de familie een eigen geneesheer heeft, dan mag ik mij er verder niet mede bemoeien en laat ik dat aan hem over.

Raffles wendde zich nu tot den gérant, die zenuwachtig met zijn gouden potlood stond te spelen en vroeg:

— Kunt gij mij ook zeggen mijnheer, of Palmer een groote familie had? Woont hij bij zijn ouders?

De gérant haalde zenuwachtig de schouders op en antwoordde:

— Om u de waarheid te zeggen, weet ik er niets van, Mylord. Perry zond vanmorgen een boodschap, dat hij zwaar de griep had en onmogelijk kon komen, daar zijn dokter hem streng verboden had het huis te verlaten en toen moesten wij natuurlijk naar een hulpkracht omzien. Wij weten altijd wel, waar wij die kunnen krijgen, maar gij zult wel begrijpen, dat hun familieomstandigheden ons minder belang inboezemen!

— Inderdaad zeer begrijpelijk! hernam Raffles kortaf.

— Wij vroegen Palmer of hij vrij was om vanavond in te vallen en toen hij bevestigend antwoordde, verzochten wij hem vanmiddag

te komen repeteeren en dat heeft hij toen ook gedaan!

— Hoe lang ongeveer?

— Van twee tot vier! Hij is werkelijk een zeer goed pianist en hij behoefde alle nummers maar een enkele maal door te nemen!

— Waart gij bij de repetitie tegenwoordig?

— Ik heb een half uurtje staan toeluisteren.

— Hebt gij toen ook den indruk gekregen, dat Palmer ziek was?

— Hij was zoo gezond als een visch, vroolijk en opgewekt.

Raffles schudde nadenkend het hoofd en zeide toen zuchtend:

— Die arme jongen! Zoo jong, op den dremmel van het leven staande en dan zoo plotseling uit dat leven te worden weggerukt! Maar kom, ik zal nu aanstonds dien droeven plicht gaan vervullen, om zijn bloedverwanten te waarschuwen. Blijft gij hier mijnheer Brand, dan kunt gij dadelijk na ontvangst van mijn telefonische boodschap, het stoffelijk overschot mede overbrengen! Waarschuw dan dadelijk den Gemeentelijken gezondheidsdienst, opdat hij voor een auto zorgt.

Charles Brand knikte zwijgend en Raffles verliet het vertrek en liet zich in de vestiaire jas en hoed geven en ging het groote gebouw uit.

De straat was helder verlicht en spoedig had hij in de file zijn groote, blauwgelakte limousine gevonden, achter welks stuurwiel Henderson, zijn trouwe chauffeur was gezeten.

Hij liep op den wagen toe en zeide op zachten toon tot den reus achter het stuurwiel:

— Naar de Portland Street 23, James.

Nu had de reus hoogstwaarschijnlijk gedacht, dat hij zijn meester dadelijk naar diens fraai huis in de Cromwell Street moest brengen en wat hij in de Portland Street moest uitdoen, daar begreep hij niets van!

Maar hij was er volstrekt de man niet naar, om zich ergens over te verbazen en er bewoog dan ook geen spier op zijn breed, open gelaat, toen hij even met de hand aan zijn pet kwam.

Raffles stapte in, de auto zette zich in beweging en tien minuten later stond zij stil voor een eenvoudig, smal huis in de Portland Street.

Raffles keek naar de namen, die waarschijnlijk door den brievenbesteller met potlood op de deurpost waren geschreven en zag den naam Palmer naast de schel voor de derde verdieping.

Hij belde aan en een oogenblik later werd de deur opengetrokken en een oude stem riep uit de duisternis :

— Wie is daar ?

— Mevrouw Palmer ? vroeg Raffles op goed geluk.

— Die ben ik ! Wat wenscht gij mijnheer ? klonk de stem wedet.

— Ik moet u oogenblikkelijk spreken over een hoogst ernstige zaak, mevrouw, het betreft Bernard Palmer !

— Mijn zoon ? klonk het weer op ongerusten toon. Kom boven mijnheer, ik zal licht maken !

Raffles begon de steile trap te beklimmen en hij was nog niet halverwege of hij zag een lichtschijnsel, dat sterker werd, naarmate hij hooger klom.

Zoo bereikte hij het portaal van de derde verdieping, dat door een electrische lamphelder verlicht werd en stond nu tegenover een kleine, oude dame van omstreeks zestig jaar, met wit haar en die hem met groote verschrikte oogen aankeek.

Raffles had reeds zeer veel beleefd en vele ruwe ervaringen opgedaan, hij meende, dat zijn gemoed reeds lang gehard was tegen teedere aandoeningen en toch voelde hij zijn hart samennijpen, toen hij dat oude vrouwtje zag met haar lief gezicht, dat zoo ongerust naar hem werd opgeheven, ofschoon de moeder nog niets scheen te beseffen.

Het zou een zware taak worden, die hem te wachten stond :

— Hier kunnen wij niet spreken, mevrouw, begon hij en hij had moeite aan zijn stem de noodige vastheid te geven.

— Kom dan even binnen, mijnheer ! Ik hoop toch, gij ziet er zoo ernstig uit, ik hoop toch niet, dat er iets met Bernard gebeurd is ?

— Ik mag het nu niet verzwijgen, mevrouw, er is integendeel wel iets met hem gebeurd, zeer ernstigs.

En als beschermend legde Raffles zijn arm om de schouders van het tengere oude dametje en leidde haar naar de deur, welke zij hem met bevende hand had aangewezen.

Hij trad een vertrek binnen, waar de lamp

helder brandde en bij het licht daarvan zat een mooi, jong meisje aan tafel iets over te schrijven, een blijkbaar moeilijk te ontcijferen manuscript.

— Dat is mijn dochter Grace, mijnheer, zeide de oude dame en zeg mij nu dadelijk wat er met mijn lieven jongen is ! Zijt gij een vriend van hem ?

— Neen mevrouw, ik had uw zoon nooit gezien voor hedenavond.

— Maar, dan zijt gij in het Olympia Theater geweest ? ging de oude dame voort.

— Ja madame, ik was daar en uw zoon speelde er piano. Zeg mij eens, gevoelde uw zoon zich ziek in den laatsten tijd ?

— Ziek ? herhaalde de oude vrouw met een vage onrust in haar stem en terwijl zij Raffles bij den arm greep met een onwillekeurig gebaar, ik heb hem nooit zoo gezond gekend mijnheer ! Maar laat mij toch niet langer in, onzekerheid ! Is hij daarginds ongesteld geworden ?

— Ja, madame, antwoordde Raffles.

De taak, welke hij op zich had genomen, was wel zwaar !

Nog altijd scheen de arme moeder niets te begrijpen en hij moest het toch zeggen !

Hij zocht naar de beste wijze, het haar zoo voorzichtig mogelijk mede te deelen en hij vond niets !

Maar zijn zwijgen, zijn gezichtsuitdrukking, schenen een zeer duidelijke taal te spreken !

Want de oude vrouw schudde hem plotseling heftig bij den arm, zij werd doodelijk bleek en op schorren toon vroeg zij :

— Ik zie aan uw gelaat, dat het heel erg moet zijn ! Laat mij om 's hemels wil niet langer op de pijnbank, heeft mijn zoon een ongeluk gekregen, een ernstig ongeluk ? Zeg het mij dan ! Zeg mij, waar hij nu is, dat ik dadelijk naar hem toe kan gaan !

— Uw zoon zal worden hier gebracht, madame ! hernam Raffles. Ik smeed u, wees sterk ! Het is nog erger, dan gij u kunt voorstellen ! Uw zoon . . .

De arme oude vrouw liet Raffles los, streek zich met beide handen het grijze haar uit de oogen met een machinaal gebaar en uitte toen een gil, die het meisje aan de tafel, dat angstig had zitten luisteren, met een kreet van schrik overeind deed springen.

— Dood ! gilde de arme moeder. Zeg het toch ! Hij is dood ! Gij zwijgt ? Gij zegt niets ? Gij bukt het hoofd en durft mij niet aanzien ? O God, waaraan heb ik dat verdiend ? Mijn

eenige jongen, mijn lieveling, mijn brave, lieve Bernard! Ik....

Met een plotselinge beweging bracht zij de hand aan de borst, alsof zij daar eensklaps een doodelijken steek had gekregen en nog vóór Raffles haar kon grijpen, was zij op den grond gestort.

Dadelijk tilde Raffles haar in zijn sterke armen op en droeg haar naar de sofa.

— Haal spoedig water en azijn, Miss! verzocht hij het jonge meisje, dat met doodsbleek gelaat op haar moeder was toegeïld.

Terwijl het jonge meisje wegsnelde, opende Raffles vlug de japon van de arme oude vrouw om haar lucht te verschaffen en legde het oor op haar borst, teneinde den hartklop te beluisteren.

Een oogenblik later kwam het meisje weer binnen met een kom water, een flesch azijn en een handdoek.

Raffles bette de slapen van de oude vrouw met azijn, wreef haar polsen met dezelfde vloeistof en zeide toen:

— Ik heb ook wat vlugzout nodig, Miss! Uw moeder is bewusteloos, en hoe eerder zij wordt bijgebracht, hoe beter het is!

Weder ijde het jonge meisje heen en Raffles hield zich met de arme oude vrouw bezig.

Even later sloeg de oude dame de oogen op, en een enkele blik was voor Raffles voldoende, om hem te doen zien, dat het bericht haar vreeselijk had aangegrepen, de ongelukkige was haar bezinning kwijt, in haar oogen lag die voor psychiaters onbedrieglijke uitdrukking, die op waanzin duidde.

Zij bleef echter volkomen rustig liggen en wendde zelfs het hoofd niet naar Raffles of haar dochter heen.

Raffles keek het jonge meisje met een blik van innig medelijden aan en voerde haar toen met zachten drang naar de tafel terug, waar zij snikkend op een stoel neerviel.

Raffles liet eenigen tijd aan haar tranen den vrijen loop en zeide toen op warmen toon:

— Het ongeluk, dat u getroffen heeft, is ongetwijfeld zeer wreed, Miss, en ik gevoel wel, dat woorden van troost hier misplaatst zouden zijn. Zeg mij eens, vormdet gij, uw moeder en Bernard de gansche familie?

— Wij hadden niets dan elkander, mijnheer! antwoordde Grace, even het hoofd opheffend. Wij hadden elkander innig lief, en nu dit! Ik heb het gevoel, alsof er een looden gewicht op mijn hersens ligt, ik kan het nog niet goed begrijpen!

Raffles trad op het jonge meisje toe en legde haar de hand op den schouder.

— Gij moet sterk trachten te zijn, Miss! Dat moet gij, terwille van uw arme moeder. Zij heeft nu niemand anders dan u, en zij is hulpeloos, voorloopig tenminste!

Grace hief het natbetrane, van smart verwrongen gezichtje naar Raffles op en herhaalde toonloos:

— Hulpeloos? Wat wilt gij daarmee zeggen, mijnheer?

— Het is zeer moeilijk, om het u mede te deelen, Miss, maar gij moet het toch weten, uw arme moeder is door den onverwachten slag zwaar in haar denkvermogens getroffen. Ik vrees, dat zij een zeer langdurige en nauwgezette verpleging zal behoeven, alvorens zij weder haar verstand terug krijgt....

De slag had bijna ook het arme meisje van haar verstand beroofd.

Zij vloog op, wierp zich naast de sofa op de knieën en begon de oude dame hartstochtelijk, als waanzinnig te kussen.

Maar Raffles greep haar bij de schouders, richtte haar bijna met geweld weder op en zeide op vasten toon:

— Doe dat niet, Miss! Gij zoudt haar slechts nog meer benadeelen. Ik bid u, wees kalm!

— Wat moet ik doen? wat moet ik doen? klaagde Grace op doffen toon, terwijl zij beide handen om het hoofd klemde, als vreesde zij, dat haar verstand haar zou begeven.

— Hebt gij hier geen vrienden, of andere familie die zich uw lot tijdelijk kan aantrekken? begon Raffles.

— Niemand, niemand! antwoordde Grace Palmer toonloos.

— Verdiende uw arme broeder het brood voor u allen?

— Ik ben copiïste, mijnheer! Mijn gezondheid laat helaas niet toe, dat ik den zwaren arbeid op een druk kantoor zou kunnen volhouden. Maar....

— Ja, ik weet het! viel Raffles haar haastig in de rede. Welnu, dan zullen wij er niet veel woorden aan verspillen, ik beloof u, dat ik voor alles zorg zal dragen, voor alles, verstaat gij? Beschouw mij als een goed vriend, dien gij reeds jaren kent, en sta mij toe, voorloopig over u te waken, nu uw moeder daartoe in den eersten tijd niet in staat is.

— Maar mijnheer, dat mag ik toch niet aannemen! zeide Grace, terwijl zij langzaam opstond en haar tranen droogde. Wie zijt gij, dat gij u zoo edelmoedig het lot aantrekt van een arm meisje?

— Ik ben Lord William Aberdeen, Miss ! antwoordde Raffles eenvoudig.

Hij begreep, dat hij in dit geval geen anderen naam kon opgeven, daar men in het cabaret wist, dat hij zich hierheen had begeven, om de moeder op het vreeselijk ongeluk voor te bereiden.

— Ik heb uw naam vaak gehoord, zeide het meisje met een afwezigen blik in de mooie oogen. Gij moet een edel mensch zijn, naar men zegt !

— Dan overdrijft „men” zooals gewoonlijk, Miss ! zeide Raffles droogjes. Ik hoop dat gij mij zult toestaan, alles voor u te regelen ?

Eensklaps greep Grace de beide handen van Raffles en barstte opnieuw in tranen uit.

— Ik dank u, Mylord ! riep zij uit. En ik neem uw hulp aan, ik gevoel mij zoo duizelig en week. Ik kan niet geregeld denken ! Mijn lieve broeder ! Mijn arme moeder !

— Als gij mijn hulp aanvaardt, dan moet gij u ook naar mijn aanwijzingen gedragen, drong Raffles op overredenden toon aan. Ga nu weder rustig daar zitten. Uw moeder zal zich in het geheel niet bewegen, zoo moet ik wel vreezen. Zij is wel bij kennis, maar zij weet volstrekt niet, wat er omgaat. Ik ga nu naar het „Olympia Theater” telefoneeren, zooals ik met den gérant heb afgesproken, en men zal het stoffelijk overschot hierheen brengen. Gij hebt zeker geen telefoon ?

— Ja, Mylord, wij hebben er een. Dat was noodig voor mijn broeder, die vaak insprong voor iemand die ziek was. De directeuren wisten dat en belden hem soms een half uur voor het begin van een voorstelling op. Het toestel hangt in zijn kamer, ik zal u er even heengeleiden.

Het jonge meisje stond moeilijk op en ging Raffles voor naar een eenvoudig gemeubeld vertrek, vol foto's van beroemdheden aan de wanden en gezellig ingericht.

Grace moest zich aan de deurpost vasthouden, zoozeer overweldigde haar opnieuw de smart bij het zien van dit vertrekje, waar de geest van den dierbaren broeder scheen rond te waren.

Raffles was haastig op het telefoontoestel toetreden en even later had hij zich in verbinding gesteld met den gérant van het theater.

Er verliep een half uur gedurende welken tijd Raffles het jonge meisje verscheidene dingen uit haar leven en dat van haren broeder liet verhalen.

En uit dat verhaal leerde hij dat het lot hem had gevoerd te midden van één dier gezinnen, welker leden door de innigste liefde aan elkander zijn verknocht, waar, ondanks den eenvoud van

het bestaan, het reinste geluk heerschte.

De vader van het meisje was reeds lang geleden gestorven, toen zij nauwelijks acht jaar was, en dadelijk had Bernhard, dapper en vastberaden, den strijd met het wreede leven aangebonden.

Hij was toen zelf pas twaalf jaar en zijn studie was nog lang niet voltooid, maar hij had niet gearzeld en zich aangeboden als tweede violist in een derderangs-specialiteitentheater.

Hij had er later lessen bijgekregen en toen ging het hun betrekkelijk goed.

Gedurende al dien tijd had de oude dame roerloos op de sofa gelegen, de oogen wijd geopend maar blijkbaar zonder iets te zien.

Nu klonk buiten het getoeter van een autohoorn en even later werd er gescheld.

Raffles wierp een raam open en keek naar buiten.

Toen hief hij Grace van haar stoel en zeide op vasten toon :

— Nu moest gij naar uw kamer gaan, en gij moogt niet komen, voor ik u kom halen. Beloof mij dat !

Het meisje knikte stom en liet zich gewillig de kamer uitbrengen, nadat Raffles de voordeur aan het touw had opengetrokken.

Langzame en zware stappen kwamen de trap op, gepaard gaande met geluiden van hout tegen hout ; men droeg de baar naar boven, waarop het lichaam van den armen jongen man lag uitgestrekt.

Even later trad Charles binnen.

Hij ging de drie mannen vooraf, die niet zonder moeite de baar naar boven hadden gedragen.

Raffles trad hem tegemoet en vroeg :

— Waar zijn de geneesheeren ?

— Die zijn niet meegekomen. Zij hebben daarginds de doodsoorzaak nog vastgesteld.

— En hoe luidt hun conclusie ?

— Hartverlamming.

— Nu, zij zullen wel gelijk hebben, maar het klinkt vreemd, waar het een zoo jongen man betreft, en die er ook niet uitziet als iemand die aan nicotine verslaafd was.

Hij gaf den dragers fluisterend een paar aanwijzingen en het lichaam werd op de sofa nedergelegd, nadat Raffles de nog altijd onbeweeglijk neerliggende vrouw had opgetild en naar een gemakkelijken stoel had overgedragen.

Zoodra dit geschied was, zond Raffles de dragers weder weg, nadat de formulieren waren ingevuld.

Toen traden Raffles en Charles aan de sofa en

wierpen een blik op het wasachtig gelaat van den armen jongen kunstenaar, die zoo plotseling uit het leven was gerukt.

— Toen zeide Raffles op fluisterenden toon :

— Ik zal nu het meisje gaan halen, zij is voorbereid.

— En de arme moeder ?

— Je ziet, dat zij daar in den stoel ligt ; hoewel ik al mijn best heb gedaan haar het vreeselijk nieuws zoo voorzichtig mogelijk mede te deelen, heeft de slag haar zwaar getroffen, zij is haar verstand kwijt !

— Hoe vreeselijk ! riep Charles met een blik vol mededoogen op de ongelukkige vrouw.

— Misschien zal een langdurige verpleging haar weder het verstand kunnen teruggeven, maar dan zal zij in ieder geval niet hier kunnen blijven. Ik heb mijn hulp reeds aangeboden aan het arme kind, dat nu geheel alleen en onverzorgd achterblijft.

Hij had zich onder het spreken reeds naar de deur begeven en verliet nu het vertrek, om een oogenblik later weer terug te keeren met Grace Palmer.

Het jonge meisje stond een oogenblik op den drempel stil en ijde toen naar de sofa, om zich snikkend over het lichaam van haren broeder te werpen.

Maar Raffles was dadelijk bij haar en zeide op overredenden toon :

— Gij moogt niet zoo aan uw smart toegeven, denk aan uw moeder !

Het jonge meisje stond weder op en zeide, met een poging om vastheid aan haar stem te geven :

— Gij hebt gelijk, Mylord. Mama heeft nu niemand meer dan mij, ik moet sterk zijn ! En zeg mij nu, bid ik u, hoe het zoo plotseling kwam.

Allen namen plaats en nu deelde Raffles in korte woorden mede, wat er zoeven geschied was in de cabaretzaal, en hoe haar broeder midden in een stuk plotseling voorover op de piano was gevallen.

Toen hij geëindigd was, riep Grace wanhopig uit :

— Maar hoe is dat mogelijk ! Hij was zoo sterk en zoo gezond ! Hij mankeerde nooit wat, Mylord ! Hoe kan hij dan aan een hartverlamming gestorven zijn, zooals de geneesheeren zeggen ?

— Rookte hij veel ? vroeg Charles vol belangstelling.

— Hij rookte heel matig, mijnheer ! antwoordde het jonge meisje.

Een oogenblik heerschte er zwijgen in het

vertrek en toen hernam Raffles, zich tot het jonge meisje wendend :

— De beide geneesheeren hebben hartverlamming geconcludeerd, maar iedereen kan zich vergissen en ik zelf ben geneesheer ! Wilt gij mij toestaan Uw broeder nog eens grondig te onderzoeken en u daarna nog eenige vragen te stellen ?

— Dat wil ik, Mylord. Het is mij nog altijd, alsof ik droom, ik kan niet begrijpen, dat hij daar nu dood op de sofa ligt. Hij, zoo sterk en zoo gezond !

— Begeef u dan weder naar uw eigen vertrek, Miss Grace ! Dit is niets voor u om bij aanwezig te zijn.

En met zachten dwang geleidde Raffles Grace Palmer naar haar eigen kamer.

Onderworpen en als verpletterd door haar smart liet het meisje hem begaan, en zette zich op den stoel, welken Raffles voor haar bij de tafel had geschoven.

Hij vond Charles voor de sofa staan en den doode met een blik vol medelijden beschouwend.

— Men kan wel zien, dat de dood hem plotseling overvallen heeft ! zeide Charles. Zie eens hoe vredig en kalm de uitdrukking van zijn gezicht is.

— Ja, hij is als het ware bij verrassing overvallen ! zeide Raffles zacht.

En op zijn beurt keek hij in het marmerbleeke gelaat met de gesloten oogen, en de kalme trekken als van een slapende.

De dragers hadden de handen over de borst gevouwen en even nam Raffles er een in zijn eigen warme handen.

En zoo bleef hij staan, met een trek van verbazing en ongeloof op zijn gelaat, die dadelijk de aandacht trok van Charles Brand.

— Wat is er ? vroeg de jonge man. Waarom blijf je daar zoo staan met zijn hand in de jouwe.

— Het is vreemd, antwoordde Raffles langzaam, maar de hand is lang niet zoo koud als dit met dooden gewoonlijk het geval is, het is toch zeker minstens twee uur geleden, sedert hij den laatsten adem uitblies.

— Twee uur en een kwartier, zeide Charles, die op zijn horloge had afgekeken.

— Dan had ook de lijkverstijving al veel verder voortgeschreden moeten zijn. Wel, het is bijzonder vreemd, antwoordde Raffles.

Hij legde de hand zachtjes weder neder en knoopte voorzichtig het rokvest en het overhemd van den doode los.

Hij ontblootte de borst van den jongen man en legde de hand op zijn schouder.

Wel vijf minuten stond hij zoo, en toen zeide hij hoofdschuddend :

— Het hart klopt niet meer, ik kan tenminste den klop niet voelen, maar wat is dat ? zoo viel hij zichzelf plotseling in de rede.

Hij wees op den lossen staanden boord, dien Bernard Palmer gedragen had, en die zooeven door Charles was losgemaakt.

De jonge man richtte nu ook zijn oogen op den halsboord en uitte een lichten kreet van verbazing, achteraan, juist boven het knoopsgat, was een donkerrood plekje te zien, het was maar zeer klein, maar in den aard er van konden de beide mannen zich niet vergissen, het was bloed!

Verstomd keken zij elkander aan, onbeweeglijk, en als trachtten zij elkanders gedachten te raden.

En daarop klonk de zachte stem van Raffles :

— Help mij hem eens spoedig omkeeren !

Zoo voorzichtig mogelijk wentelden de beide mannen het lijk om en nu begon Raffles met de grootste zorgvuldigheid den nek en het onderste gedeelte van het hoofd van den doode te onderzoeken.

Zijn fijne, blanke vingers betastten geduldig het zijdeachtige zwarte haar, dat in dikke krullen in den hals neerviel en eindelijk uitte hij een gesmoorden kreet, zijn wijsvinger had een plekje aangetroffen, hetwelk een weinig vochtig was.

De plek was zeker niet grooter dan een penny en Raffles hield er nauwkeurig den vinger top bij.

Toen zeide hij op fluisterenden toon :

— Zoek eens een schaar !

Charles begon het vertrek te doorzoeken en had al spoedig in een naaikistje een kleine, scherpe schaar gevonden, welke hij Raffles kwam brengen.

Zonder zich te bedenken, zette deze de schaar in het weelderige haar en begon het zoo dicht mogelijk boven de huid af te knippen.

Charles keek verbaasd toe, volstrekt niet begrijpend waarop dit alles moest uitloopen.

Na verloop van ongeveer vijf minuten had Raffles een plek kaal geknipt, zoo groot als een bodem van een theekopje.

Hij nam den vinger weg en toonde nu met ernstigen blik aan Charles een kleine zwarte stip in het achterhoofd, vlak boven den nek, en ongeveer ter hoogte van den bovensten halswervel.

— Wat beteekent dat in 's hemelsnaam ? vroeg Charles terwijl hij Raffles verbluft aankeek. Wat is die zwarte kleine stip ?

— Een kogelgat, Charles, antwoordde Raffles kortaf.

Met moeite weerhield Charles een luiden kreet.

— Wat zeg je daar ? Weet je het zeker ?

— Er valt niet aan te twifelen, het is een kogelgat, maar van een klein, zeer klein projectiel, nauwelijks eenige millimeters dik.

— Maar dan, dan zou er dus een moord gepleegd zijn ? riep Charles uit, die zijn verbazing en ontroering niet langer meester was.

— Ja ! Daaraan twijfel ik geen seconde ! Help eens mede de sofa onder het licht van de elektrische lamp te dragen.

De twee mannen droegen den doode tot dicht onder het licht en Raffles bukte zich over hem heen en begon met de grootste zorgvuldigheid de kleine wonde te onderzoeken, welke aanwezigheid nooit ontdekt zou zijn geworden, zonder het kleine bloedspatje op den boord.

Toen Raffles zich weder oprichtte lag er een vreemde uitdrukking op zijn gelaat, waarin een lichte blos was opgestegen, voor hem een zeer ongewoon ding.

— Rijdt zoo vlug als een auto maar rijden wil naar huis en haal mijn instrumententasch. Breng verbandmiddelen en watten, jodeform-gaas en de rest mede.

— Dadelijk Edward, maar zeg mij dan toch wat je daarmee wil doen ?

— Hem verbinden !

— Wat ? Je wilt een doode verbinden ? riep Charles onthutst en ten uiterste verbaasd.

— Dat zal ik niet doen, Charles, antwoordde Raffles met een eigenaardigen glimlach, *d e z e m a n l e e f t*.

HOOFDSTUK III.

DE SCHIJNDOODE.

Raffles moest Charles letterlijk het vertrek uitduwen, want deze mededeeling had den jongen man zoozeer verrast, dat hij daar als een zoutpilaar bleef staan.

Op het portaal gekomen fluisterde Raffles hem toe :

— Laat de chauffeur rijden alsof de duivel hem op de hielen zat, het lot van dezen man hangt er van af !

— Binnen vijf en twintig minuten ben ik terug ! gaf Charles te kennen.

En hij snelde de trappen af, terwijl Raffles het vertrek weder binnentrad en naast het bewegenlooze lichaam plaats nam.

— Er is op hem geschoten, en hoogstwaarschijnlijk met een windbuks of een windpistool, geladen met een zeer kleinen kogel, of liever een van die fluitjes met stalen punten, welke men in deze wapens gebruikt en die zeer waarschijnlijk vergiftigd is geweest. Maar de moordenaar heeft geen rekening gehouden met het dikke haar waar doorheen de kogel zich een weg moest banen en op zijn tocht door die zijden lokken heeft het projectiel niet alleen veel van zijn kracht verloren, maar ook het vergif is voor een groot deel aan de haren blijven hangen.

Hij beschouwde het lichaam eenigen tijd zwijgend en ging toen in zichzelf voort :

— Ik denk dat de punt van den kogel juist tusschen twee wervels is ingedrongen of tusschen den bovensten wervel en den schedel en even het ruggemerg heeft geraakt waardoor een plotselinge verlamming is ingetreden, gepaard gaande met een gedeeltelijke vergiftiging. Maar deze man is niet dood, daarop durf ik een eed te doen ! Dat zonderlinge uitblijven van de lijkverstijving, de ontstentenis van de karakteristieke koude der lichaamsdeelen, dat had mij reeds een voldoende aanwijzing moeten zijn. Maar ik voel hier in den nek duidelijk het leven kloppen, al is het dan maar zeer flauwtjes, nauwelijks merkbaar.

Hij keek eenige oogenblikken in gedachten voor zich uit en hernam toen :

— Wist ik maar den aard van het vergif, dan zou ik hem reeds nu een tegengif kunnen toedienen ! Maar wacht eens ! Charles moet nu net in de Cromwell Street zijn aangekomen, ik zal hem telefoneeren en hem zeggen, dat hij ook mijn geheele kistje met tegengiften moet medebrengen en een reageerbuisje.

Dadelijk sprong hij op, trad de werkkamer van Bernard Palmer binnen en had het volgend oogenblik naar de Cromwell Street getelefoneerd waar Charles juist inderdaad eenige seconden geleden was aangekomen.

Gerustgesteld nam hij zijn plaats bij de sofa weder in.

Ongeveer tien minuten later werd er gescheld en Raffles haastte zich de deur open te trekken.

Charles trad even later binnen, beladen met een paar geel lederen tasschen, welke hij zwijgend op de tafel plaatste.

Raffles opende een van deze groote tasschen, begon met een paar gummihandschoenen aan te trekken, welke hij daarin vond, koos toen uit de verzameling instrumenten een fijne pincet en begon met groote zorgvuldigheid de wonde te tondeeren, zorgdragende, dat hij het projectiel niet verder duwde.

Na eenige oogenblikken zag Charles die vol spanning toekeek en reeds de noodige desinfectie middelen had gereed gezet, hoe Raffles voorzichtig de pincet naar zich toetrok, en een oogenblik daarna hield hij een klein, met geronnen bloed omgeven voorwerpje in de hand, aan het uiteinde voorzien van een pluimpje van rood gekleurd paardenhaar.

Het was een van die projectielen, zooals er veel in kamerbuksen worden gebruikt en die met een goed luchtgeweer of pistool tot op een afstand van vijftig meter diep in een plank kunnen worden geschoten.

Met het projectiel kwam bloed mee, maar

dit achtte Raffles een gunstig teeken, in ieder geval was het een doorslaand bewijs, dat Bernard Palmer niet dood kon zijn.

— Want waar bloed stroomt, daar is leven!

Charles was aanstonds gereed met zijn verbandmiddelen en bloedstelpende watten en handig legde hij op Raffles' aanwijzen het eerste verband.

Intusschen had Raffles met groote behoedzaamheid het projectiel onderzocht en nu legde hij het in een ledig gemaakt lucifersdoosje dat hij in zijn zak liet glijden, na het met een touwtje stevig te hebben dichtgebonden.

— Dat is hier niet te onderzoeken! zeide hij. Er is gelukkig vrij wat bloed uit de wonde gevloeid, en als het gif zijn uitwerking had gehad, dan zou Palmer reeds lang dood moeten zijn.

— Maar zal hij er ooit van bovenop komen? vroeg Charles vol spanning.

— Ik hoop, dat zijn krachtige natuur en zijn sterk gestel hem zullen redden, maar in ieder geval zal de genezing zeker lang op zich laten wachten.

— Maar moeten wij niet eerst zijn zuster waarschuwen?

— Dat is niet te vermijden, helaas! voeg ik er aan toe! Want het zou vreeselijk zijn, als wij haar hoop opwekten en die zou naderhand toch ijdel blijken te zijn. Maar het moet, wij mogen het niet geheim houden! Ik zal naar haar toegaan en haar voorzichtig voorbereiden.

— En de oude vrouw?

— Op haar zal het ongelukkig geen uitwerking hebben, als wij haar zeggen, dat haar zoon niet dood is! antwoordde Raffles op meewarigen toon. Zij zou het toch niet begripen. Ja, zij zou het ternauwernood verstaan! Help mij eerst even de sofa op de oude plaats zetten, dan zal ik naar Grace toegaan en haar op de hoogte brengen.

Nadat de beide mannen het meubel weder op zijn oude plaats hadden gebracht, verliet Raffles het vertrek en klopte op de deur van de kamer, waar Grace Palmer zich ophield.

— Binnen! werd er met zwakke, omfloerste stem geroepen.

Raffles opende de deur en zag Grace nog altijd op dezelfde plek zitten waar hij haar verlaten had, roerloos voor zich uitziend.

Hij nam tegenover haar plaats en begon toen:

— Luister eens, Miss, gelooft gij, dat gij sterk zijt en een zeer gewichtige mededeeling in ontvangst kunt nemen?

— Ik geloof dat ik nu alles kan dragen! antwoordde Grace met een droevigen glimlach,

wat zou er nog belangrijks kunnen zijn, na dit?

— Zeg mij eens, had uw broeder vijanden, die hem bitter haatten?

— Vijanden, Mylord? Iedereen, die hem kende, moest hem liefhebben! riep het jonge meisje uit en brandende tranen druppelden opnieuw uit haar roodgeweende oogen.

— Zijt gij daar heel zeker van? vroeg Raffles, niet zonder verwondering.

— Heel zeker, Mylord! Mijn broeder had voor mij geen geheimen, ik wist alles van hem. Maar waarom vraagt gij mij dit eigenlijk?

— Dat zal ik u zeggen, als gij mij belooft, dat gij kalm zult blijven.

— Ik ben kalm, Mylord, maar ge maakt mij aan het schrikken. Zeg het spoedig!

— Uw broeder is niet het slachtoffer geworden van een plotselinge hartverlamming, Miss. Er is, men heeft een moordaanslag op hem gepleegd!

Het meisje stond halverwege van haar stoel op en keek Raffles met groote, angstige oogen aan.

— Moordaanslag, Mylord? Op mijn broeder? Maar dat kan niet! dat is krankzinnig! Misschien overdreef ik zoeven, misschien hield niet iedereen evenveel van hem, maar dat iemand hem naar het leven zou kunnen staan, neen, dat is ondenkbaar! Gij moet u vergissen!

— Ik vergis mij niet, Miss, men heeft getracht uw broeder verraderlijk van het leven te berooven door hem met een kleinen vergiftigen kogel in den nek te schieten.

Maar van het laatste had Grace Palmer niets meer gehoord, de man die tegenover haar zat, had zoeven een woord gezegd, dat al haar aandacht gevangen hield....

— Getracht? vroeg zij, de handen langzaam naar Raffles uitstrekkend. Getracht? Maar het is hen dan toch gelukt?

— Ik zal u zeggen Miss, wat ik zoeven ondervond! antwoordde Raffles, zonder rechtstreeks op deze vraag te antwoorden.

Het is reeds negen kwartier geleden sedert het oogenblik, dat uw broeder zijn laatste accord op de piano aansloeg en bewusteloos voorover viel. In normale gevallen is na zulk een tijdsverloop reeds een begin van lijkverstijving merkbaar, en de warmte is dan reeds uit de uiterste lichaamsdeelen geweken. Welnu, hoe vreemd het u ook toe moge schijnen, dat was met uw broeder niet het geval.

Grace Palmer begon over haar geheele lichaam te beven, richtte zich op, viel weder op haar stoel neder en stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Wat ? Wat heeft dat alles te beteekenen, Mylord ? Om Godswil, wat wilt gij zeggen ? Wat hoopt, wat vermoedt gij ?

— Ik vermoed, Miss, ik weet bijna zeker, dat de geneesheeren zich vergist hebben, die zeiden dat uw broeder aan een hartverlamming gestorven was. Zij hebben hem waarschijnlijk wat al te vluchtig onderzocht, zij hebben niet gezien, wat ik gezien heb, kortom, ik weet zeker dat zij gefaald hebben in hun oordeel !

— Maar, gij zeidet nog iets anders, Mylord ! hernam Grace met sidderende lippen. O ! Ik bezweer u, ik ben kalm, ik heb het grootste ongeluk wederstaan, ik zou ook het grootste geluk kunnen dragen !

— Gelooft gij dat werkelijk ? Denkt gij, dat gij zoo sterk zoudt zijn om het te kunnen dragen ? En zoudt gij ook een mogelijke teleurstelling weten te torsen ?

— Ja, ja, Mylord ! riep Grace uit, terwijl zij met bevende vingers de handen van Raffles greep. Hij is niet dood, nietwaar ? Ik heb het geraden ? Hij is slechts bewusteloos ?

— Hij is schijndood, Miss ! antwoordde Raffles.

Het meisje scheen toch haar krachten overschat te hebben, want onder deze mededeeling zou zij gevallen zijn, als Raffles haar niet snel gegrepen en overeind gehouden had.

Hij liet haar weder op haar stoel nederzitten, gaf haar snel te drinken en zag tot zijne voldoening, dat zij zich al weder hersteld had en hem met een zalig lachje door haar tranen heen aankeek.

— Gij ziet het, ik had gelijk, Mylord, ik heb het doorstaan ! riep zij jubelend uit. Ik gevoel het, hij zal genezen ! Wij zullen hem behouden ! Het zou immers al te vreeselijk geweest zijn, als wij hem hadden moeten verliezen.

— Wees voorzichtig Miss, geef u niet al te spoedig over aan uw blijdschap, waarschuwde Raffles op ernstigen toon. Gij hebt het mij beloofd, en ik zeg u nu reeds, dat het zeer langen tijd kan duren, eer uw broeder weder de oude is, als hij dat ooit weder wordt, en de verwonding hem geen gedeeltelijke verlamming doet behouden. En ga nu mede, als gij mij tenminste belooft, dat gij uzelf volkomen in bedwang zult houden.

Grace Palmer droogde snel haar tranen en antwoordde :

— Ik zal u toonen, hoe sterk ik ben, Mylord ! Ik zal niets doen, dan wat gij mij voorschrijft. Ik zal zoo gehoorzaam zijn als een schoolmeisje !

— Dan is het goed en dan moogt gij mij vergezellen !

En beiden verlieten het vertrek en traden de voorkamer weder binnen, waar Charles zich steeds bezig hield met den schijndood.

— Hoe is het er mee ? vroeg Raffles zacht.

— Ik zou zeggen, dat de hartklop sedert een paar minuten voelbaar is geworden ! antwoordde Charles. Zeer zwakjes wel is waar, intermitterend, maar toch nu en dan merkbaar.

Grace Palmer was op eenigen afstand blijven staan met de kleine handen op het wildkloppende hart gedrukt, maar zichzelf nu volkomen meester.

— Heb je hem het middel ingegeven, dat in dergelijke gevallen reeds zulke groote diensten heeft bewezen ? ging Raffles op zachten toon voort, zich opnieuw tot Charles wendend.

De jonge man knikte.

— Het ging vrij moeilijk, want de tanden waren krampachtig opeengeklemd, maar ik ben er tenslotte toch in geslaagd, zeide hij.

Raffles onderzocht nu nogmaals den schijndood met de grootste zorg en toen hij zich oprichtte, lag er een glans van voldoening op zijn gelaat.

Hij trad op Grace toe, vatte haar bij de hand en zeide :

— Ik geloof het wel te mogen verantwoorden, als ik u zeg, dat uw broeder in het leven zal blijven. Maar nogmaals, de genezing zal lang op zich laten wachten, want het ruggemerg is aangetast en er zijn vergiftige bestanddeelen in het bloed gekomen. Als uw broeder minder lang en dik haar had gehad, dan zoudt gij nu zonder eenigen twijfel aan zijn laatste sponde staan !

Het jonge meisje, haar aandoening nauwelijks meester, drukte Raffles met kracht de hand en zeide :

— Dat alles hebben wij aan u te danken, Mylord ! Hoe moeten wij u dat ooit vergelden ?

— Dat kunt gij het best doen, door er nooit meer over te praten, antwoordde Raffles glimlachend. Het is immers louter toeval, dat wij dit hebben ontdekt, maar, wij zijn nog lang niet waar wij wezen moeten ! Ten eerste kan uw broeder hier niet blijven, want hij heeft een speciale verpleging noodig en die kunt gij hem hier niet geven, ook al zoudt gij hem met onverflauwd ijver en alle liefde van uw teeder hart verplegen ! Vertrouw hem aan mijn zorgen toe en ik verzeker u, dat hij u althans binnen een week weder zal herkennen. En dat is nog niet alles, er is hier een misdadig gepleegd, zoo afschuwelijk, als ik er nog zelden een bij-

woonde. De dader moet gevonden en gestraft worden!

— Maar ik zeg u nogmaals, Mylord, dat het onmogelijk is! riep Grace uit. Ik zweer u dat mijn broeder geen vijanden had!

— Misschien geen openbare, maar dan toch wel verborgen vijanden.

— Ook dat niet, Mylord!

— Weet gij zoo zeker, dat hij niemand in den weg stond?

— Hij? Bernhard? Hij, die de zachtheid en meegaandheid in persoon was? Onmogelijk, Mylord! Wij zijn arme, eenvoudige lieden en wij verdienen juist genoeg om te leven. Wie zou ons hebben kunnen benijden? Wiens plaats zou Bernhard wel hebben kunnen innemen. En dan nog iets, wat mij daar juist invalt. Hoe wist de moordenaar, dat hij Bernhard juist vanavond in dat theater zou aan-

treffen? Hij was er immers louter bij toeval.

Raffles deed snel een stap achteruit en staarde het meisje geruimen tijd aan.

Toen barstte hij uit:

— Ik laat mij er nog wel wat op voorstaan, dat men op Scotland Yard menigmaal gebruik van mij heeft gemaakt als amateur detective en aan dit zeer voorname punt moet gij mij herinneren! Natuurlijk, gij hebt duizendmaal gelijk. De moordenaar heeft zijn plan lang van te voren gewikt en gewogen juist op die plek, door hem uitgezocht wilde hij zijn slachtoffer verraderlijk dooden. Ja, zoo moet het zijn! Hij verwachtte daar een ander, en uw broeder Bernhard is bijna het slachtoffer geworden van de vreeselijkste vergissing welke men zich denken kan, de moordenaar had het in het geheel niet op hem voorzien, maar op een ander.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK IV.

HET EERSTE ONDERZOEK.

Deze woorden van Raffles maakten een diepen indruk en geruimen tijd heerschte er stilzwijgen in het vertrek.

Met groote stappen liep Raffles, in diep nadenken verzonken heen en weder en toen bleef hij voor Grace Palmer staan en zeide op vastberaden toon :

— Luister, Miss ! Vergissingen of niet, ik wil deze zaak onderzoeken en daarmee moet gij mij bijstaan ! Wilt gij dat ?

— Natuurlijk ! Beschik slechts over mij, Mylord ! Al zou het mij nog zooveel moeite kosten, ik ben innig verheugd, dat ik u van dienst kan zijn.

— Begin dan maar mij een paar vragen te beantwoorden !

— Vraag slechts, Mylord !

— Als ik mij niet vergist heb, is de naam van den pianist, die heden plotseling ziek werd en wiens plaats door uw broeder werd ingenomen, Jack Perry, nietwaar ?

— Zoo is het, Mylord ?

— Kent gij hem persoonlijk ?

— Ja Mylord, hij kwam vaak bij ons aan huis!

Het jonge meisje had bij deze woorden sterk gebleesd en dat was niet aan de aandacht van de beide mannen ontgaan.

Raffles deed echter of hij de verwarring van Grace Palmer niet opmerkte en vervolgde :

— Was hij een vriend van uw broeder ?

— Ja Mylord !

— Leek hij misschien een weinig op Bernhard ?

— Heelemaal niet ! Bernhard is kleiner en hij heeft grijze oogen, die van Jack, ik bedoel van mijnheer Perry, zijn zwart !

— Maar hadden zij misschien beiden hetzelfde haar ?

— Dat wel, Mylord. Misschien was Perry een weinig donkerder maar des avonds zou men dat zeker niet gemerkt hebben en zeker niet in een donker gemaakte zaal.

— Het geringe verschil in grootte is ook niet zichtbaar bij zittende personen, merkte Charles op, die vol belangstelling had toegeluisterd.

— Hoe lang kent gij Jack Perry zoo ongeveer, Miss Palmer ? zoo zette Raffles zijn onderzoevingen voort.

— Ongeveer een jaar, Mylord.

— Is hij een Engelschman ?

— Ja, maar toen wij hem leerden kennen keerde hij juist uit Amerika terug.

— Wat had hij daar gedaan ?

— Ook in cabarets en restaurants piano gespeeld, maar ik vond, dat hij daarvoor veel te goed was en heel goed als solist had kunnen optreden. U hadt hem eens de sonates van Beethoven en van Mozart of van Chopin moeten hooren spelen !

— Ik geloof, dat wij hieraan voorloopig genoeg hebben, Miss Grace. En nu moeten wij

handelen. Vindt gij goed dat wij nu Bernhard met ons medenemen ?

— Waar wilt gij hem dan brengen, Mylord ? vroeg het meisje met eenige ongerustheid in haar stem.

— Naar mijn huis in de Cromwell Street, Miss ! Ik heb daar alles wat noodig is om hem een goede behandeling te laten geven. Gij kunt hem dagelijks komen bezoeken als gij wilt !

— Dan stem ik toe, Mylord, en van harte gaarne ! Maar, onze lieve moeder ?

— Ik zou u den raad willen geven haar zoo spoedig mogelijk naar een voortreffelijk sanatorium te laten overbrengen, waarvan ik u het adres zal geven, antwoordde Raffles. In geen geval mag zij hier in huis blijven. Want dan zou zij zeker nimmermeer genezen.

— Ik zal uw raad opvolgen, Mylord ! antwoordde het jonge meisje zuchtend. Ik gevoel dat dat het beste zal zijn, maar ik zal vreeselijk eenzaam zijn hier in huis.

— Gij zult niet alleen blijven, Miss, en ik zeg u nogmaals, dat gij zoolang bij uw broeder kunt vertoeven als gij zelf wilt. Maar op een ding moet ik nog nadrukkelijk bij u aandringen.

— En dat is, Mylord ?

— Gij moet het voorloopig streng geheim houden, wat ik u hier heb medegedeeld. Uw broeder is gestorven !

— Maar dat is onmogelijk verborgen te houden, Mylord ! riep Grace uit. Over drie dagen zou mijn goede broeder dan toch begraven moeten zijn ?

— Zoo zullen wij het ook laten voorkomen, het is immers zeer wel mogelijk dat gij het stoffelijk overschot naar een andere plaats hebt laten brengen ? Bijvoorbeeld om het te laten verbranden ?

— Maar de formaliteiten dan, Mylord ?

— Maak u daaromtrent niet ongerust, daarvoor zal ik wel zorg dragen.

— Dan hebt gij mijn woord, dat ik niets zal reppen, van wat hier geschied is.

— Dat blijft zoo afgesproken, Miss. Ik zal zorgen dat gij in geen geval kunt worden lastig gevallen door de autoriteiten. En nog heden nacht zullen wij uw broeder voorzichtig vervoeren. Ik zal mijn chauffeur hier laten komen, een man van ontzagelijke lichaamskracht, die hem als een kind de trappen zal afdragen door Mijnheer Brand geholpen.

— En mijn moeder ?

— Uw moeder zal morgen worden afgehaald.

— Maar zal zij rustig medegaan ?

— Hebt daaromtrent geen zorg, zij is wezenloos, zij zal met zich laten doen wat men wil.

En Raffles drukte het meisje vriendelijk de hand, waarop hij zich tot Charles wendde met de woorden :

— Ik ga nu aanstonds de noodige maatregelen treffen, blijft gij hier tot ik u James gestuurd zal hebben. Met zijn hulp kunt gij Bernhard Palmer naar Cromwell Street overbrengen.

Ten slotte richtte hij zich opnieuw tot Grace en zeide :

— Ik zou uw moeder maar zoo spoedig mogelijk ontkleeden en te bed brengen. Zij zal in het geheel geen weerstand bieden en kalm met zich laten begaan. De arme oude vrouw is geheel versuft en zeer waarschijnlijk zal zij u niet eens herkennen. Maar heb slechts geduld en verlies den moed niet. Ik ben er van overtuigd dat haar genezing slechts een kwestie van tijd is.

Hij drukte het meisje nogmaals de hand, wisselde in het voorbijgaan een paar woorden met Charles Brand en verliet daarop haastig het vertrek.

Een half uur daarna hield er een groote, gemakkelijke auto stil voor het huis in de Portland Street, achter welker stuurwiel een krachtig gebouwd man was gezeten.

Dat was James Henderson, de trouwe chauffeur van den Grooten Onbekende, een man, wiens lichaamskracht werkelijk aan het wonderbaarlijke grensde.

Hij floot even op eigenaardige wijze en dadelijk werd daarboven een raam opengeschoven en verscheen het gelaat van Charles, die dadelijk de auto herkende en Henderson toeriep, dat hij boven moest komen.

— Kan ik de auto onbeheerd laten staan, mijnheer Brand ? vroeg de reus.

— Dat zou ik er maar op wagen ! Het is reeds diep in den nacht en in deze buurt zullen wel geen autodieven rondloopen ! kwam Charles terug.

Henderson liep ijlings de trap op, maakte een goed bedoelde, maar misschien een weinig onhandige buiging voor het jonge meisje en daarop droegen de twee mannen het altijd nog beweginglooze lichaam van Bernhard Palmer de trap af, of liever Henderson droeg hem en Charles zorgde, dat hij op de smalle trappen zijn evenwicht niet verloor.

Toen Charles het portier van de auto opende, zag hij, dat zij letterlijk was volgestapeld met kussens, opdat de zwaargewonde rustig zou kunnen liggen en niet door het schokken van den wagen gehinderd zou worden.

Bernhard Palmer werd op de bank neergevlijd en Charles nam naast hem plaats en rangschikte de kussens.

Hij had reeds afscheid van Grace genomen en men kon nu dadelijk vertrekken.

Een kwartier later ongeveer stond de auto weer stil voor een van de fraaiste huizen van de Cromwell Street en Bernhard Palmer werd naar binnen gedragen en, nadat hij omzichtig ontkleed was, uitgestrekt in een der ruime bedden van een logeerkamer.

Raffles bleek in dien tijd ook niet te hebben stilgezeten.

Hij had reeds alles in gereedheid gebracht om de wonde volkomen te zuiveren en ook om het vergif te kunnen onderzoeken, waarin het kleine pluimkogeltje gedoopt was, dat Bernhard in den nek was gedrongen....

Hij nam Charles terzijde en zeide :

— Ik ben reeds begonnen met het onderzoek van het vergif dat nog aan het kogeltje kleefde en het was moeilijk genoeg, want, zooals gezegd, het dikke haar heeft er gelukkig het grootste gedeelte afgestroken ! Voor zoover ik reeds thans kan nagaan, is het een zeer venijnig mengsel van plantaardig en dierlijk gif. Het wordt veel gebruikt door sommige, nog geheel wilde stammen in Engelsch-Indië om er hun pijlpunten mee te bestrijken, en als een leeuw door zulk een pijl getroffen wordt, dan blaast hij binnen enkele minuten den laatsten adem uit.

Ook de inwoners van Borneo maken gebruik van dit vergif en bestrijken er de doorns mede, welke zij met ongelooflijke behendigheid tot op zeer verren afstand weten weg te slingeren, met behulp van hun meterlange blaaspijpen. Ik ga nu weder naar het laboratorium hier in huis terug, geef jij hem iets van den drank in, dien ik reeds op dat tafeltje daar heb gereed gezet.

De beide vrienden togen ieder aan het werk en toen Raffles een half uur later weder binnentrad, het was toen reeds twee uur in den nacht, vertoonde zijn gelaat een tevreden uitdrukking.

— Ik ken nu tenminste den aard van het vergif ! zeide hij. Het is een combinatie van slangengif en het afkooksel van een uiterst giftige plant, die alleen in Birma voorkomt en dan gelukkig nog zeer zeldzaam. Dat is misschien reeds een aanwijzing, die naderhand van nut kan blijken te zijn ! Hoe staat het nu met onzen gewonde ?

— Ik heb hem den drank ingegeven en van dat oogenblik af is zijn ademhaling geregeld duidelijker merkbaar geworden. Ik zou ook

zeggen, maar ik kan mij vergissen, dat er wat kleur op zijn wangen is teruggekomen, al is hij nog altijd zeer bleek.

Raffles stapte op het bed toe, bekeek den zwaargewonde aandachtig, knikte tevreden met het hoofd en zeide :

— Ook hier is het slechts een kwestie van tijd ! Als er zich geen onvoorziene complicaties voordoen, wondvergiftiging, zware koorts of iets dergelijks, dan haalt hij het er bovenop, dank zij zijn krachtig gestel ! Ik zal hem nu eerst wat van dit tegengif toedienen, dan zullen wij de wonde nogmaals grondig zuiveren, en het overige moeten wij overlaten aan Moeder Natuur, die nog altijd de beste heemeesteres is geweest.

De drank werd tusschen de opeengeklemd tanden gegoten, die zich echter reeds een weinig gemakkelijker vaneen lieten scheiden dan een paar uren geleden, het lichaam werd omgekeerd en met de uiterste zorgvuldigheid begon Raffles de wonde te desinfecteeren, als een volleerd geneesheer, die niets anders te doen heeft dan dit.

Nadat dit geschied was, werd het lichaam weder op den rug gelegd en daarop wendde Raffles zich tot Charles met de woorden :

— Wij zijn nu beiden tamelijk vermoeid zou ik denken, maar vóór wij een welverdiende nachtrust gaan genieten, zou ik wel eens je oordeel over deze zaak willen weten.

— Wel, zij is slechts voor één oplossing vatbaar, Edward, en die hebben wij in het huis in de Portland Street reeds besproken : Palmer is het slachtoffer geworden van een zeer noodlottige vergissing, niet hij, maar een ander had getroffen moeten worden !

— Ja, daaromtrent zijn wij het eens. Maar wie was de dader ? Wat was het motief van de daad, waarom wilde de moordenaar Jack Perry uit den weg ruimen ?

— Op die vragen kan ik je natuurlijk geen antwoord geven, Edward, zeide Charles glimlachend. Wij kunnen dat niet doen, voordat wij iets naders omtrent dien Jack Perry weten !

— Je hebt gelijk, Charles, de persoon van den man, die eigenlijk het slachtoffer had moeten zijn, zal waarschijnlijk wel meer licht in deze zaak kunnen brengen. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat wij reeds morgen zoo vroeg mogelijk met het onderzoek beginnen ! Wij moeten ook Perry waarschuwen, want het is duidelijk, dat hij nog lang niet buiten gevaar is !

— Dat spreekt vanzelf, hernam Charles. De moordenaar heeft natuurlijk, zoo niet aanstonds dan toch eenige uren later zijn vergissing bemerkt. En anders leest hij het in ieder geval in de bladen van morgenochtend. Hij zal dus zijn pogingen wel weer opnieuw beginnen, want een man, die aldus optreedt en zijn vreeselijk plan zoo sluw overlegt heeft, die geeft het natuurlijk na de eerste mislukking niet op.

— Die redeneering is juist, Charles. Wie de moordenaar ook moge zijn, hij is zeer slim, vastberaden en handig! Hij had tijd en plaats goed uitgekozen, en het is louter toeval, dat Palmer niet op slag gedood is. Als hij bijvoorbeeld zijn haar eens had laten knippen, het dikke haar dat hem nu beschermd heeft, dan zou het vergiftigde kogeltje zijn doodelijke uitwerking hebben behouden en ook veel dieper in het ruggemerg zijn doorgedrongen. Misschien droeg Perry het haar korter, en wellicht zou hij dadelijk gedood zijn.

Raffles dacht even na en vervolgde toen:

— Je hebt zeker onthouden, dat zij daarginds in de Portland Street pas een jaar Jack Perry kenden en dat hij uit Amerika was teruggekeerd?

— Ja, Edward. Vindt je dat punt van belang?

— Op zichzelf beteekent het natuurlijk niets, maar wie weet van hoeveel gewicht het later blijkt te zijn. Wat de aanslag zelf betreft, het is duidelijk, de plaats in aanmerking genomen, waar de pianist zat, dat de moordenaar zich bevonden moet hebben in een van de Chambres séparées, die door middel van een gordijn van de zaal konden worden afgesloten.

— Hij is daar dus natuurlijk alleen geweest! riep Charles uit.

— Dat is duidelijk en dat zal ons onderzoek naar zijn identiteit zeer vergemakkelijken, want het ligt voor de hand, dat men gemeenlijk niet alleen zich in een chambre séparée ophoudt. De moordenaar heeft waarschijnlijk de deur naar de gang afgesloten, op zichzelf niets verwonderlijks, hij heeft, nadat het donker in de zaal was geworden, het gordijn op een kier geopend om daar doorheen te kunnen schieten, hij heeft wel den silhout van den pianist gezien, die scherp afstak tegen het verlichte tooneel, maar hem niet herkend, hij heeft zorgvuldig gemikt en het windpistool afgedrukt, waarvan het zwakke geluid door de muziek en den zang overstemd werd.

— Daaruit — zou dan voortvloeien, Edward, dat de man zich maar zeer korten tijd in het vertrek heeft opgehouden! riep Charles uit. Was hij er lang geweest, een kwartier, een half uur, dan had hij toch, dunkt mij, moeten zien, dat de man die voor de piano zat, niet Jack Perry was!

— Zeer juist opgemerkt, Charles. Wij kunnen zelfs verder gaan en gerust aannemen, dat de moordenaar tijdens het zangnummer is binnengekomen, tenminste in het vertrek dat aan de zaal grenst! Want het is natuurlijk ook niet buitengesloten, dat hij er reeds eenigen tijd was, maar zich toen in het voorvertrek is blijven ophouden, totdat de lichten in de zaal werden gedoofd. Want zodoende zou hij evenmin gelegenheid hebben gehad, zich te overtuigen of Perry wel werkelijk voor de piano zat. Maar daar de nummers nooit langer dan twintig minuten duren, kunnen wij er het gerust voor houden, dat de moordenaar ook niet veel langer in de chambre séparée is geweest, waar hij zich in hinderlaag legde. Wij zullen morgen dadelijk eens naar het Olympia Theater heengaan, en ook niet nalaten, ons aanstonds naar Jack Perry te begeven, het jongemensch, dat Grace zoo deed blozen, zonder dat zij er iets aan kon doen en alleen door het noemen van zijn naam.

Raffles rekte zich uit, stond op, keek nogeens naar den zieke en scheen aanstalten te willen maken, om zich naar zijn slaapkamer te begeven.

Maar Charles hield hem op den drempel van de deur nog even staande en vroeg:

— Hoe gaat het nu eigenlijk met Bernhard Palmer? Moeten wij niet aanstonds aangeven, dat hij niet overleden is?

— Daarmee kunnen wij in ieder geval wachten tot de dag, waarop de begrafenis had moeten plaats vinden, antwoordde Raffles. Wel beschouwd, kan ik het immers op dien dag pas ontdekt hebben dat hij schijndood was? Vóór dien dag echter hoop ik den moordenaar gevonden te hebben en dan is alles goed! Maar het zou jammer zijn, als de man tijdig gewaarschuwd werd, wat natuurlijk het geval zou zijn, wanneer de pers wereldkundig maakte, dat Lord William Aberdeen een wonde in het achterhoofd van den armen kerel had gevonden en dat hier dus aanleiding was, om naar een moordenaar te zoeken!

— Wij kunnen dus niet in moeilijkheden komen, Edward? Bijvoorbeeld door het doen van een valsche aangifte?

Raffles keek Charles verwonderd aan en zeide:

— Wat drommel, ik heb in het geheel geen aangifte gedaan en zeker geen valsche, en ik ben ook volstrekt niet van plan er een te doen!

— Maar die dokters dan? De beide geneesheeren, die den dood geconstateerd hebben?

— Die raken mij niet! zeide Raffles kortaf. Als die heeren zich vergist hebben, dan is het immers hun eigen schuld! Palmer is in het geheel niet gestorven en als zij het tegendeel beweren, dan moeten zij dat zelf weten! In ieder geval kan dat mij niet schaden!

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

JACK PERRY.

Den volgenden morgen, Charles was in de kamer van den zieke blijven slapen, stond Raffles reeds om acht uur in het logeervertrek, teneinde zich te vergewissen van den toestand van zijn patient.

Tot zijn blijdschap zag hij dat het leven langzamerhand terugkeerde en dat er reeds wat kleur lag op de bleeke wangen van den zieke.

— Is hij den geheelen nacht rustig geweest? Heeft hij in het geheel geen beweging gemaakt? vroeg hij aan Charles die zich in bed oprichtte en zich de oogen uitwreef.

— Beste Edward, als de goede jongen niet bepaald in bed is gaan dansen of met zijn kussens naar mij gegooid heeft, dan zou ik het niet hebben bemerkt om je de waarheid te zeggen. Zoodra jij je hielen gelicht had en ik tusssen de lakens lag, sliep ik als een os en ik ben zeker niet langer dan een seconde of vijftien wakker! Je hadt mij trouwens zelf gezegd, dat er volstrekt geen aanleiding zou zijn om bij Palmer te waken!

— Ik neem het je ook in het minst niet kwalijk, beste Charles! zeide Raffles glimlachend. Neem je bad, kleed je spoedig aan, dan gaan wij er op uit! Ik zal intusschen de wonde eens onderzoeken en het verband vernieuwen!

Terwijl Charles uit bed wipte en zich dadelijk naar de aangrenzende badkamer begaf, waar al spoedig het frissche geplas van het water werd vernomen, onderzocht Raffles met de grootste aandacht zijn patient en bromde tevreden voor zich heen:

— Het zal wel goed afloopen, dank zij zijn krachtig gestel! Misschien nog een paar dagen en dan zal hij weder bij kennis zijn en zelfs kunnen spreken. Hoewel, daaraan zullen wij toch weinig hebben, want wat zou hij ons wel

kunnen mededeelen, hij die eigenlijk met de geheele zaak niets te maken heeft en slechts door een noodlottig toeval het slachtoffer van den moordenaar werd?

Hij maakte voorzichtig het verband los, onderzocht de wonde, gaf den zieke zijn drank in en dekte hem daarop weder toe.

Charles kwam weer binnen, nog rillend van de koude, maakte een paar gymnastische bewegingen en kleeedde zich daarna schielijk aan.

— Hoe is het met hem? met een wenk naar het bed.

— Langzaam en gestadig vooruitgaande! Over een maand, misschien drie weken, kan hij volkomen genezen zijn.

— Maar hij ligt daar nog zoo stil!

— Geen wonder, de wonde was zeer ernstig, het ruggemerg is daar ter plaatse geraakt, de verlamningsverschijnselen zullen nog wel een paar dagen aanhouden. Maar ik zal onzen vriend nog heden inspuiten met een serum, niet lang geleden door Professor Metchnikoff uitgevonden en dat in zekere gevallen van verlamming een voortreffelijke uitwerking moet hebben. Wij zullen in het gasthuis in de Oxford Street, waar men mij kent, een weinig van dat kostbare goedje gaan halen.

De twee vrienden begaven zich nu naar de kleine eetzaal, waar het ontbijt reeds was gereed gezet door Gaston, den grijzen kamerbediende van Lord Aberdeen en nuttigden haastig hun ham en eieren, een moot visch, wat geroosterd brood en een paar lepels havermout.

Henderson was reeds gewaarschuwd, en toen de twee vrienden het huis verlieten, stond reeds de groote, blauwgelakte auto gereed.

— Waarheen, Mylord? vroeg de reus, toen Raffles den wagen genaderd was.

— Naar het Olympia Theater, James!

Het portier klapte dicht en de wagen stooft weg en een half uur later stond de auto stil voor het Olympia Theater.

Het was nog geen tien uur en het nieuwe gebouw lag daar koud en stil, als verveelde het zich.

Een paar werksters waren druk bezig het terras voor den ingang te boenen en een portier, in een donkergroene livrei, liep geeuwend heen en weder.

De cabaretzaal was natuurlijk nog gesloten en alleen het restaurant was geopend, maar daar bevond zich nog niemand, behalve een matineuze provinciaal, die zich zeer ongelukkig gevoelde in de groote, holle zaal, waar de stappen der nog niet goed uitgeslapen kellners dreunend weerklonken.

Raffles en Charles stapten uit, liepen op den portier toe, die wel eenigszins verbaasd opkeek bij het zien van de prachtige auto welke hij wel meende te kennen en dadelijk begon Raffles met zijn ondervraging.

Hij liet die echter voorafgaan door een gift in goud, welke een zeer opwekkenden invloed op den man in de groene livrei scheen uit te oefenen.

— Luister eens, beste vriend, begon Raffles. Ik heb uw hulp noodig en gij zult mij verplichten, door mij naar waarheid te antwoorden op een paar vragen. Zij zullen u misschien een weinig wonderlijk toeschijnen, maar ik ben er van overtuigd, dat gij volstrekt niet nieuwsgierig zijt uitgevallen en dat mijn beweegredenen u volkomen onverschillig zijn!

De portier knikte haastig en Raffles stelde zijn eerste vraag:

— Hebt gij hier 's avonds ook dienst, goede vriend?

-- Neen Mylord, van negen uur tot zes, dan komt mijn collega, die den dienst van mij overneemt tot vier uur in den nacht.

Dat was een teleurstelling, want nu zou de man hem wel weinig belangrijks kunnen mededeelen, maar niettemin gaf Raffles den moed nog niet op en vervolgde:

— De cabaretzaal is op dit oogenblik natuurlijk gesloten?

— Die wordt niet geopend voor 's avonds zeven uur, Mylord!

— A propos, gij schijnt mij te kennen?

— Dat spreekt vanzelf Mylord, ik heb uw auto dadelijk herkend!

— Nu, het doet er ook niet toe, bromde Raffles. Zeg mij eens zoudt gij kans zien, mij de cabaretzaal even te toonen?

De portier had geen verbaasder gezicht kunnen zetten, als Zijn Lordschap hem het voorstel had gedaan „Haasje over” te springen, maar hij antwoordde niettemin:

— Als gij daar belang in stelt, Mylord, ik zou niet weten, waarom gij de zaal niet eens zoudt kunnen zien!

— De zaak is, goede vriend portier, ik wilde wel eens de *chambres séparées* bekijken! Daar is gisterenavond iets voorgevallen, voor mij van belang, maar voor u van geen beteekenis, waaromtrent ik mij gaarne een gevestigd oordeel zou vormen.

— Wel Mylord, dan zal ik u even voorgaan! zeide de portier. Ik kan mijn post gerust verlaten, want de *gérant* blijft altijd tot vier uur 's nachts en komt nooit vóór één uur terug om hier te lunchen, en voor die paar onnoozele provincialen behoef ik waarlijk niet te blijven!

Hij trad zijn kleine loge binnen, nam een grooten sleutel van een sleutelbord, sloot de deur van de loge af en hernam:

— Ik ben tot uw dienst, Mylord!

— Dan volg ik je, vriend, maar ik zou nog eerst gaarne weten, wanneer de kellners terugkeeren, die des avonds en des nachts de *chambres séparées* bedienen.

— Niet vóór zes uur vanmiddag, Mylord!

— Maar zijn zij dan overdag niet hier in het gebouw?

— Sommigen hunner bedienen in het restaurant, te beginnen met één uur, wanneer het drukke oogenblik van de lunch is aangebroken. Maar dat zijn de sterksten, want ik verzeker u, dat het heel wat van de menschen vergt, om van één uur 's-middags tot vier uur 's-nachts onafgebroken heen en weder te loopen.

— Nu, dan keer ik om één uur terug, want ik wil ook dien kellner wel eens spreken en laten wij nu maar eerst eens den tocht naar de cabaretzaal ondernemen.

Het drietal besteeg de monumentale trap en met den grooten sleutel opende de portier een der toegangsdeuren van de cabaretzaal.

Het was er zoo donker, dat de oogen van de drie mannen zich even aan de duisternis moesten gewennen.

Er brandde slechts een enkel electrisch lichtje in de buurt van het tooneel, dat met zijn opgetrokken scherm een somberen indruk maakte, een soort duister hol, een gapenden afgrond.

In de kleine orkestruimte stond alleen de vleugelpiano, want de beide strijkers hadden hunne instrumenten medegenomen.

De vleugelpiano was met een groote hoes overtrokken.

Raffles volgde een van de gangpaden en ging, tot groote verwondering van den portier, voor de vleugelpiano zitten.

Hij keek Charles dien hij kende als de secretaris van Zijn Lordschap, zelfs een weinig angstig aan, als wilde hij uit zijn mond vernemen, of zijn meester volkomen bij zijn verstand was.

Maar Charles zeide fluisterend en met een glimlach op het gelaat :

— Laat Mylord maar begaan, het betreft een weddenschap !

— Begeef je nu eens naar boven en ga achtereenvolgens de drie eerste chambres séparées aan den linkerkant van de zaal binnen. Overtuig je dan, of je mij goed kunt zien, en ga eens na, of je kans zoudt zien, mij zoo te raken, dat een kogel mij rechtstandig in den nek zou kunnen dringen. En vraag dan meteen aan den portier of hij eens het electrische licht wil ontsteken. Beloof hem nog maar een goudstuk !

Charles zocht den portier weer op en deelde hem het verlangen van Zijn Lordschap mede.

De man verliet met hem de zaal en even later was deze helder verlicht.

De deuren van de afzonderlijke kamertjes waren niet gesloten en Charles kon er dus ongehinderd binnentreden.

Hij begon met het vertrekje, dat het dichtst bij het tooneel was en trad daarna achtereenvolgens het tweede en derde binnen.

Tenslotte keerde hij weder naar het eerste terug, trok het gordijn dicht tot op een kier na, terwijl Raffles zoo voor de piano ging zitten als den avond te voren de beklagenswaardige Bernhard Palmer had moeten doen.

Een kwartier daarna stond Charles weder naast Raffles en fluisterde hem toe :

— Het eerste vertrekje is het eenige, dat voor het doel geschikt zou zijn. Ook het tweede zou desnoods nog bruikbaar zijn, maar reeds in veel mindere mate. Iemand, die daar een kogel afschoot, zou den pianist zeker van terzijde hebben getroffen, althans niet rechtstandig in den nek !

— Prachtig, Charles. Zie nu eens, hoe ons onderzoek al dadelijk beperkt wordt. Ik zeg je, het gaat ons voortreffelijk voor den wind !

Hij verhief zijn stem en vroeg aan den portier :

— Zeg eens vriend, aan deze vleugelpiano wordt toch nimmer geraakt ? Zij wordt toch nooit verschoven ?

— Nooit Mylord ! Er is niet veel plaats, zooals ge ziet en de pianist moet altijd juist zoo

zitten, om tegelijkertijd het tooneel en de twee strijkers in het oog te kunnen houden.

— Dan heb ik hier niets meer te maken, en ik heb het genoeg u hierbij nog een goudstukje aan te bieden; teneinde je schadeloos te stellen voor de moeite !

— O, het had werkelijk niets te beteekenen, Mylord, hernam de portier buigend, maar hij stak het goudstuk toch maar snel op.

De terugtocht werd aanvaard en voor het gebouw gekomen, wierp Raffles een blik op zijn horloge en zeide tot Charles :

— Wij hebben nu juist den tijd om even naar Jack Perry te gaan. Zij adres zullen wij wel bij den portier kunnen vernemen.

Dat bleek inderdaad het geval te zijn en een paar minuten later was de auto onderweg naar Beak Street, op slechts tien minuten rijdens afstand van Soho-Square gelegen.

Maar daar wachtte den beiden mannen een teleurstelling, de hospita van Perry deelde hen mede, dat de jonge man geen kwartier geleden was uitgegaan, dadelijk na het lezen van de ochtendbladen.

Hij had zijn ontbijt zelfs voor de helft in den steek gelaten en was de deur uitgesneld, terwijl hij nog op de trap zijn overjas aantrok.

Nu, dat was een voldoende aanwijzing voor Raffles, hoogstwaarschijnlijk had Perry in het ochtendblad gelezen van het noodlottig overlijden van zijn vriend en zeker was hij dadelijk naar diens huis gesneld om daar het meisje te bezoeken, dat hij lief had en dat zoo zwaar getroffen was.

Raffles bedacht zich geen oogenblik, maar gaf Henderson last naar de Portland Street te rijden, waar de auto twintig minuten later stilhield.

Raffles schelde aan, de deur werd opengetrokken en een mannenstem riep van uit de duisternis :

— Wie is daar ?

— Een goed vriend ! antwoordde Raffles en meteen begonnen hij en Charles de trap te beklimmen.

Op het portaal stond een jongeman, die inderdaad niet veel geleek op Bernhard Palmer, tenminste, wat zijn gelaat betrof.

Maar Raffles moest erkennen, dat de vorm van de schouders en van het hoofd en vooral de kleur van het haar zeer gemakkelijk tot een vergissing konden leiden.

— Ik heb zeker het genoeg met mijnheer Jack Perry te spreken ? vroeg hij glimlachend, terwijl hij den jongen man de hand toestak. Ik ben Lord Aberdeen !

Met een kreet van blijde verrassing greep de jonge man de hem toegestoken hand en riep uit :

— Treed binnen, Mylord ! Gij zijt welkom, ik weet wat gij alles voor Grace, ik wil zeggen, voor Miss Palmer gedaan hebt ! En gij ook, mijnheer, zoo vervolgde hij, zich tot Charles wendende, wees zoo goed om binnen te gaan !

Een oogenblik later stonden de beide mannen tegenover Grace Palmer, die hen haastig was tegemoetgetreden en met een blik van innige dankbaarheid in de mooie oogen hen de handen drukte.

Raffles keek glimlachend van den jongen man naar het meisje en begon :

— Waart gij niet ziek, mijnheer Perry ? Gij ziet er nog zeer bleek uit ! Hebt gij wel verstandig gedaan, reeds uw woning te verlaten ?

— Ik weet niet of het verstandig was, Mylord, maar ik las vanmorgen van het vreeselijk ongeluk en toen ben ik dadelijk hierheen gegaan, want Bernhard was een zeer goed vriend van mij....

— Zooals Grace een goede vriendin is, merkte Raffles op. Ik kan mij zeer goed voorstellen, wat uw gedachtengang is geweest !

— Ik behoef u niet te zeggen, Mylord, hoe innig verheugd ik was, toen ik uit den mond van Miss Palmer vernam, dat mijn vriend niet dood was !

— Hoe heeft hij den nacht doorgebracht, Mylord ? vroeg Grace.

— Zoo goed als het maar kon, Miss ! Hij is nog steeds niet bij kennis, maar de hartslag neemt geleidelijk toe en de vreeselijke lijkkleur is reeds verdwenen ! Ik hoop, dat hij in staat zal zijn, overmorgen weder enkele woorden te spreken !

Hij wendde zich nu tot den jongen pianist en zeide :

— Eerlijk gezegd, zocht ik u, mijnheer Perry !

— Mij ? vroeg de jonge man met eenige verbazing.

— Ja, ik zou u gaarne een paar vragen willen stellen, in verband met den moordaanslag op uw vriend.

— Dan zal ik mij haasten er op te antwoorden, Mylord, hernam Perry. Grace heeft mij zoo aanstonds alles verteld wat zij wist en gij kunt u wel voorstellen, dat het mij niet weinig verontrust heeft, dat het eigenlijk op mij gemunt was en dat ik eigenlijk als slachtoffer had moeten vallen door dien lagen aanslag.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, hernam Raffles. Welnu dan, ik begin met u

dezelfde vraag te stellen, welke ik gisteren an de zuster van uw vriend stelde : hebt gij persoonlijk vijanden ?

Perry schudde ontkennend het hoofd en antwoordde :

— Natuurlijk zijn er wel personen, die mij niet graag mogen lijden, maar ik geloof werkelijk niet, dat ik vijanden heb en zeker geene, die mij zoozeer haten, dat zij mij naar het leven zouden staan, want dit is geen manslag in drift gepleegd, maar een moord met voorbedachten rade !

— En, staat gij ook niemand in den weg ?

— Niet bij mijn weten, neen, waarlijk niet !

— Men heeft mij medegedeeld, mijnheer Perry, dat gij geruimen tijd in Amerika vertoefd hebt en daarvan pas een jaar geleden zijt teruggekeerd.

— Dat is ook zoo, Mylord !

— Hoe lang zijt gij daar ongeveer geweest ?

— Een jaar of acht !

— Alleen ?

— Alleen !

— Ik schat u op een jaar of vijftwintig, gij moet dus reeds op uw zeventiende jaar vertrokken zijn !

— Zoo is het ook, Mylord !

Raffles vroeg niet aanstonds verder. Er was iets in de stem van den jongen man, dat hem opmerkzaam maakte.

Het was, alsof de jonge pianist slechts met tegenzin antwoordde op de vragen, welke hem gesteld werden.

Maar Raffles was er de man niet naar om een zaak zoo spoedig te laten varen.

En dus ging hij voort :

— Gij hebt daarginds uw brood verdiend met pianospelen, nietwaar ?

— Ja, Mylord.

— Er is hier in ditzelfde huis met bijzonder veel lof gesproken over uw talent ! Men acht u zelfs in staat op concerten op te treden ! Is het onbescheiden, als ik vraag, waarom gij dat nimmer gedaan hebt ?

Perry klemde de lippen oopen en hij scheen te aarzelen met zijn antwoord.

Toen kwam het langzaam :

— Ik trad liever niet in het openbaar op, Mylord. En de reden, die zou ik liever verzwijgen !

— Daartoe hebt gij natuurlijk het volste recht, mijnheer Perry, maar ik zou er u toch op willen wijzen, dat dit stilzwijgen het onderzoek naar den moordenaar wel eens zou kunnen bemoeilijken !

Tot zijn verwondering wierp Jack Perry een

schuwen blik op Grace Palmer en antwoordde toen :

— Als gij het volstrekt noodzakelijk acht, om dit te weten Mylord, dan zal ik het u mededeelen ! Maar het kost mij moeite, want dan zal het blijken, dat ik....gelogen heb !

— Wat zeg je daar, Jack ? riep Grace uit, terwijl zij van verbazing de kleine handen ineensloeg en met een angstig gezichtje op hem toetrad. Zou jij gelogen hebben ? Dat is niet waar ! Dat kan onmogelijk !

— En toch is het zoo, meisje, hernam Jack met een droeven glimlach. Maar zoo erg is het misschien weer niet, ik heb alleen maar mijn waren naam verzwegen, en ik had gehoopt en ook liever gewenscht, dat ik hem nooit jou behoeven te noemen.

Allen keken hem verbaasd aan en in de diepe stilte, die nu volgde, vielen de woorden :

— Mijn naam is niet Jack Perry, ik ben Graaf Douglas Sundringham en ik ben de vijfde Hertog van Bedford !

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

DE MAN VAN DE CHAMBRES SÉPARÉES.

Er verliepen heel wat seconden, vóór iemand iets zeide op deze verrassende en zeker door niemand verwachte mededeeling.

En de eerste, die sprak was Grace Palmer.

Zij legde de hand op den schouder van den jongen man, keek hem diep in de oogen en zeide afkeurend :

— Hadt je dat voor mij mogen verzwijgen, Jack ! Want zoo zal ik je altijd blijven noemen ! Wij behoeven er nu immers geen geheim meer van te maken, Lord Aberdeen zal wel begrepen hebben, wat wij voor elkander zijn !

— Het had eigenlijk nooit bekend moeten worden, meisje ! zeide Jack terwijl hij Grace liefkoozend over het prachtige haar streek. Ik zal kort zijn, het is een treurige geschiedenis. Acht jaar geleden woonde ik nog op het prachtige kasteel van mijn vader bij Bedford. Ik was gelukkig, ik genoot mijn jeugd en ik voorzag toen niet, dat het noodlot mij zoo na op de hielen zat.

Hij zuchtte even, staarde in gedachten voor zich uit en vervolgde toen :

— Ik kan niet alles in bijzonderheden vertellen. Misschien was ik wat lichtzinnig in dien tijd. Er werd destijds nog al eens gespeeld op het kasteel en ik deed altijd mede. Op een avond verloor één van onze vrienden, die niet ver weg woonde, heel veel geld, jij zoudt het een fortuin noemen, Grace ! Ik daarentegen won op ongehoorde wijze. En toen, toen gebeurde er iets vreeslijks. De man zeide, dat ik valsch gespeeld had, zij grepen mij vast en een ander haalde een paar gemerkte kaarten uit mijn zak. Mijn vader kwam er juist op toe, er volgde een vreeselijk tooneel.

De jonge man had zich op een stoel laten vallen en had de handen voor het gelaat geslagen.

Toen hij ze weder liet zakken, waren zijn trekken verwrongen en zijn stem had een een schorren klank, toen hij voortging :

— Ten aanschouwe van al die menschen, edellieden, zooals wij, joeg hij mij weg ! En ik, ik was te trotsch om mij te willen verdedigen, er vielen harde woorden, en dienzelfden nacht nog verliet ik het huis, zonder zelfs mijn lieve moeder vaarwel te hebben kunnen zeggen, mijn vader had haar opgesloten ! Hij was een edelman van den ouden stempel en voor hetgeen ik gedaan had, naar hij meende, was geen vergiffenis. Ik toog naar Amerika, ik kwam daar straatarm aan, maar ik heb er mij doorgeslagen en een jaar geleden trok het heimwee mij hier onweerstaanbaar naar toe, Amerika is geen land voor mij.

Met tranen in de oogen kwam Grace naast Jack staan en legde haar arm om zijn hals.

— Wat zal ik je dan veel te vergoeden hebben, mijn lieve jongen ! zeide zij met een bevend stemmetje. Hoe konden zij zoiets van je denken !

— De schijn was tegen mij, lieve Grace. Misschien, als ik in de plaats van mijn vader was geweest....

— Ik meen mij iets van die zaak te herinneren Graaf, zeide Raffles. Ik woonde destijds niet ver van Bedford af. Wilt gij mij eens zeggen, of gij nadien nooit vermoed hebt, wie u die ellendige streek heeft gespeeld ?

— Ik heb er vaak over nagedacht, Mylord, antwoordde de jonge graaf, maar de man, die mij zoo schandelijk bedrogen heeft, moet toen wel goed comedie hebben gespeeld, want hoe ik ook zocht in mijn herinnering, ik kon mij niemand te binnen roepen, die in staat zou zijn, mij dit aan te doen, alleen uit vijandschap !

— Gij zijt immers de eenige zoon van uw vader ?

— Ja !

— Indien gij onterfd wordt, tenminste voor het grootste gedeelte der bezittingen wie treedt dan in uw plaats ?

— Mijn neef, Henry Greenwood ! antwoordde Jack zonder aarzelen !

— Was die aanwezig op den noodlottigen avond ?

— Ja, hij zat zelfs aan ons speeltafeltje, antwoordde Jack en plotseling sprong hij op en werd vuurrood en daarna doodsbleek in het gelaat.

— Mijn hemel, Mylord, welke vermoedens hebt gij daar in mijn ziel gewekt door die weinige vragen ! Ik zie nu alles weder terug, zooals het was ! Hij draaide voortdurend om mij heen, dien avond en hij sprak eenige malen afzonderlijk met Richard Hickory !

— Wie was dat ?

— Dat was de man, van wien ik zooveel won !

— Welk spel werd er gespeeld ?

— Wij whistten !

— Het was dus geen hazardspel en die Hickory kan zeer goed met opzet verloren hebben ?

— Natuurlijk ! En nu valt het mij te binnen, dat wij ons reeds verwonderden, hoe hij zoo verbazend onhandig kon spelen en toch stond hij bekend als een van de beste kaartspelers uit den omtrek !

— Welzoo, welzoo, dat is alles zeer merkwaardig, vindt gij dat ook niet ? hernam Raffles. Gij hebt dus nooit samenhang gezocht tusschen dit alles ?

— Neen, Mylord ! Dat erken ik eerlijk ! Gij hebt pas mijn argwaan opgewekt !

— Dat komt misschien, Graaf, omdat ik heel wat meer ervaring heb dan gij, en waar-schijnlijk meer menschenkennis, zeide Raffles droogjes. En zeg mij nu eens, is het mogelijk, dat uw terugkeer bekend is geworden ?

— Ik acht het niet buitengesloten, Mylord, dat oude vrienden mij gezien hebben. Ik herinner mij nu ook, dat ik een paar maanden geleden hier in Londen eenige oude club-vrienden ben tegengekomen. Zij zagen mij, daarop durf ik zweren, maar zij keken snel terzijde en deden alsof zij mij niet herkenden. Ik van mijn kant verlangde er ook volstrekt niet naar de kennis weder aan te knopen ! Ik was Jack Perry geworden en dat wilde ik blijven ! Het is natuurlijk zeer wel mogelijk, dat die lieden m'n terugkomst aan anderen hebben medegedeeld !

— Aan uw neef, bijvoorbeeld ?

— Welzeker, ook aan mijn neef ! antwoordde Jack langzaam.

— Geef mij eens een beschrijving van dien jongen man.

— Hij is lang, tamelijk mager, met een glad-

geschoren gezicht en dun, rossig haar, dat hij toen al het verliezen was, het is dus zeer wel mogelijk, dat hij nu al geheel kaal is. Hij heeft lichtgrijze oogen, die een weinig dicht bij elkaar zijn geplaatst en aan zijn gezicht een zonderlinge loensche uitdrukking geven. Zijn neus is groot, zijn lippen zijn dun en bloedeloos. Zijn ooren zijn ook niet van de kleinste en staan tamelijk ver van het hoofd af en mij is altijd zijn lange dunne hals met den sterk vooruitstekenden adamsappel opgevallen.

— Uw beschrijving is uitstekend, wat duidelijkheid betreft, Graaf ! kwam Raffles. Gij zult het mij niet ten kwade duiden, dat ik u bij den titel aanspreek, welke u toekomt, want voor mij hebt gij dien niet verloren door hetgeen er is voorgevallen ! Het spreekt vanzelf, dat ik geen seconde aan uw onschuld twijfel.

— Ik dank u voor die woorden, Mylord ! riep Jack hartstochtelijk uit. Maar zeg mij nu, waarom gij mij dit alles gevraagd hebt !

— Dat zult gij spoedig genoeg vernemen ! Hebt gij nu misschien tijd en gelegenheid mijn-heer Brand en mij even naar het Olympia Theater te vergezellen ?

Jack raadpleegde zijn horloge en antwoordde toen :

— Ik heb nog twee dagen vrij, Mylord, en om de waarheid te zeggen, gevoel ik mij nog erg slap. Ik was eigenlijk voornemens met Grace haar moeder weg te brengen naar het sanatorium, dat gij haar zoudt opgeven, maar natuurlijk ben ik dadelijk tot uw dienst !

— Ik heb een auto bij de hand en de moeder van Grace wordt pas vanmiddag gehaald. Daaromtrent behoeft gij u geen zorg te maken !

Hij greep de hand van den jongen man en ging voort :

— En als dit alles achter den rug is Graaf, dan zullen wij eens een hartig woordje met uw vader gaan spreken. Neen, val mij niet in de rede, of tracht mij niet tot andere gedachten te brengen ! Gij zijt trotsch en wilt natuurlijk niet de eerste zijn, maar die overweging kan voor mij niet gelden ! Ik sta als een vreemde tegenover de zaak en gij zult mij niet kunnen weerhouden, om deze zaak tot klaarheid te brengen ! Ik vermoed hier een allerlaagst complot, waarin ook die Richard Hickory betrokken is, van wien ik destijds al niet veel goeds vernam en ik zal niet rusten voor ik de samenzweerders aan de kaak heb gesteld ! En kleedt u nu spoedig aan en ga mede !

Jack greep jas en hoed en trad op Grace toe.

Als gehoor gevend aan dezelfde ingeving, toonden Raffles en Charles plotseling de grootste

belangstelling voor de franje van het gordijn.

Daardoor kwam het ook misschien, dat zij den kus niet hoorden, welke de jongelieden tersluiks en zoo zachtjes mogelijk, met elkander wisselden.

— Ik ben tot uw dienst, Mylord, liet de stem van den jongen graaf zich weder hooren.

— Wij voeren uw vriend mede, Miss Grace, zeide Raffles, terwijl hij het jonge meisje de hand toestak, maar wij beloven u, dat wij hem spoedig weder terug zullen brengen!

De drie mannen namen nu afscheid, daalden de trap af en bereikten de voordeur.

Jack wilde deze reeds hoffelijk voor de beide bezoekers openen, toen Raffles hem terughield met de woorden:

— Een oogenblik! Laat mij dat liever doen!

— Waarom Mylord? vroeg Jack verwonderd

— Ik wil liever eerst eens uitzien!

— Naar wien dan toch?

— Naar een langen man met rossig haar, dat er misschien niet meer is, lichtgrijze oogen en een langen nek!

— Wat! riep Jack verschrikt uit. Gij gelooft dus, gij vermoedt, dat die ellendeling het nog altijd op mij voorzien heeft? Gij gelooft, dat hij mij nog meer leed wil aandoen, dat hij acht jaar geleden reeds gedaan heeft, want daarvan ben ik nu zeker?

— Wel, mijn waarde graaf, hij heeft u gisteren een vergiftigden kogel in de hersens willen schieten! antwoordde Raffles koeltjes.

De jonge man moest steun zoeken tegen den muur, zoozeer hadden deze woorden hem aangegrepen.

Hij staarde Raffles met groote oogen aan en barstte toen uit:

— Wilt gij zeggen, dat hij de man was, die gisterenavond in het Olympia Theater mijn armen vriend Bernhard zoo zwaar gewond heeft?

— Meenende, dat gij het waart, Graaf! Ja, daar ben ik vast van overtuigd! antwoordde Raffles. Gij zult zeggen, dat is alleen maar een vermoeden, maar ik herhaal, wat ik zooeven zeide! Alles wijst naar uw neef! Gij staat hem in den weg. Hij dacht, dat hij u voorgoed van het tooneel had doen verdwijnen. Gij zijt een jaar geleden teruggekeerd en een paar maanden geleden is hem dat medegedeeld door de lieden die u gezien hebben, en hij wilde niet leven in de voortdurende vrees, dat er wellicht nog een verzoening tot stand zou kunnen worden gebracht tusschen u en uw vader!

— Dat is vreeselijk, Mylord! kreet Jack vol afschuw.

— Ja, ik zal niet zeggen, dat het bijzonder menschlievend is, zeide Raffles sarcastisch. Maar ik geloof, het bij het goede eind te hebben, al klinkt die uitdrukking hier wel een weinig ironisch!

Hij had de deur geopend, keek aandachtig naar buiten, wendde het hoofd links en rechts en wenkte toen de anderen hem naar de wachten de auto te volgen.

— De weg is veilig, zeide hij. Maar ik zou u wel den dringenden raad willen geven, u in acht te nemen, tot wij dien schurk in handen hebben. Ik geloof, dat wij hier hier te doen hebben met een man, die tot alles in staat is als hij zijn belangen bedreigd ziet! A propos, is uw neef soms lang in Indië geweest?

— Ik meen, dat hij er een jaar of vier vertoefd heeft.

— Zoo zoo, was hij zoolang daarginds, zeide Raffles. En van die schoone gelegenheid heeft hij toen maar meteen gebruik gemaakt, zich de kennis der inheemsche vergiffen eigen te maken.

De drie heeren stapten in, en de auto reed, nadat Raffles op zachten toon een paar woorden met Henderson gewisseld had, weder naar het theater terug.

De portier stond al weder op zijn post, en zeide, zoodra Raffles was uitgestapt en in het bereik van zijn stem was:

— Als Mylord nu de kellners soms wil onder-
vragen, er zijn er zooeven drie binnengekomen!

— Een goede raad, portier, en die wel een goudstukje waard is! zeide Raffles en hij liet zulk een voorwerp in de handpalm van den verheugden deurbewaarder vallen.

Een oogenblik later stonden de drie mannen tegenover den gérant, die niet weinig verbaasd was, Zijn Lordschap zoo vroeg in zijn inrichting aan te treffen.

Hij werd met enkele woorden op de hoogte gesteld en de kellners werden gehaald.

Het toeval wilde, dat er juist één onder was, die den avond te voren had bediend op de gaanderij, waarop de chambres séparées uitkwamen en wel in de eerste zes links, van het tooneel af te rekenen.

Raffles nam den man dadelijk terzijde, en vroeg hem, terwijl een goudstuk de tong van den gerokten heer een weinig moest losmaken:

— Gij kunt u zeer wel herinneren, hoe de heer er uitzag, die gisterenavond omstreeks negen uur in de eerste kamer van het tooneel afgerekend, trad en daar niet langer dan een half uur of nog korter is gebleven?

De kelner dacht slechts even na en antwoordde toen:

— Welzeker, Mylord! Het was een lange heer met een smal gezicht en lichtgrijze oogen! Hij droeg een langen, zwarten baard....

— Iets dergelijks vermoedde ik wel! bromde Raffles voor zich heen. Maar de man had liever een rossigen baard moeten nemen. Lichtgrijze oogen en gitzwart haar gaan maar hoogst zelden samen.

En daarop vervolgde hij luid, terwijl hij zich opnieuw tot den kellner wendde:

— Heeft die man nog iets tot u gezegd?

— Hij verklaarde, dat hij een dame verwachtte en dat ik hem naar vast een flesch champagne moest brengen. Toen hij echter heenging, vond ik die flesch nog bijna geheel gevuld. Hij had er alleen het glas uitgedronken,

dat ik voor hem had ingeschonken. Hij is hier ongeveer vijftwintig minuten geweest en toen vertrok hij weder met de verklaring, dat hij niet langer wilde wachten en dat zijn dame hem waarschijnlijk voor den gek had gehouden.

— Zijt gij in dien tusschentijd binnen geweest?

— Dat kon ik niet, hij had de deur op slot gedaan!

Raffles keek Jack, die vol aandacht had toegeluisterd, veelbeteekenend aan en zeide fluisterend:

— Er valt nu niet meer aan te twijfelen, dunkt u niet? Het staat als een paal boven water, dat uw neef de dader is, en wij hebben nog slechts één ding te doen, hem te vatten!

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES R.

CLIX

PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

EIND GOED, AL GOED.

Het was nu omstreeks halftwee en daar dit onderzoek het drietal hongerig had gemaakt, zoo besloot men in de zaal zelve de lunch te gebruiken.

En terwijl zij zich te goed deden aan een voortreffelijk bereiden schotel, vroeg Raffles:

— Kent gij het adres van uw neef?

— Neen, Mylord! maar ik weet wel, waar zijn boezemvriend Richard Hickory woont!

— Dan zullen wij maar eens beginnen met daarheen te gaan, misschien is hij daar wel! meende Raffles, en anders moet die man ons maar zijn adres verschaffen!

— Maar als hij dat weigert, Mylord? hernam Jack.

— O, hij zal wel verstandiger zijn! kwam Raffles schouderophalend. Hij moet begrijpen, dat ik hem zou dwingen, als hij weigerde!

Jack keek Raffles vluchtig, maar onderzoekend aan en op zijn gelaat zag hij de bevestiging van zijn woorden, deze man zou er zeker niet voor terugdeinzen, om desnoods geweld te gebruiken!

Nadat de lunch was gebruikt, stonden de drie mannen op, teneinde de auto op te zoeken, welke Henderson, die eveneens geluncht had, weder had voorbereiden.

Jack noemde hem het adres van Hickory en Raffles voegde hier aan toe:

— Blijf maar een meter of vijftig voor het huis stilstaan, James, het is niet noodig, dat de auto gezien wordt!

En daarop stapten allen in en de auto reed in snelle vaart naar een breede straat in het Noorden van de stad.

Henderson volgde de straatnummers en bracht nu de auto tot stilstand.

Maar de wagen stond nog nauwelijks geheel en al stil, of Jack greep Raffles met een onwillekeurig gebaar bij den arm en zeide:

— Daar komt Greenwood juist het huis van Hickory uit! Kijk, hij stapt in de kleine auto, die voor de deur staat te wachten!

De jongeman had goed gezien, een heer van meer dan middelmatige lengte, met een smal, volkomen glad geschoren gezicht, was uit een groot deftig huis gekomen en had nu plaats

genomen achter het stuurwiel van een tweepersoons auto, die al dien tijd door een bediende bewaakt was.

Raffles had onmiddellijk zijn besluit genomen.

— Volg die auto, James, beval hij, na het portierraampje te hebben geopend, zich tot den chauffeur wendend, maar zorg, dat de bestuurder ons niet te zien krijgt!

De kleine auto stooft weg, maar de limoussine was een snelle wagen en Henderson zorgde er wel voor, dat de afstand niet kleiner werd, welke de beide wagens scheidde.

De rit duurde nauwelijks tien minuten, want toen stond de tweepersoonsauto stil, Henry Greenwood stapte uit, er kwam een bediende toesnellen, die bij de auto bleef wachten en de eigenaar ging het huis binnen.

— Kom mede, vrienden! zeide Raffles.

Hijzelf gaf het voorbeeld en snelde naar het huis met een vlugheid, die onder andere omstandigheden zeker niet zou hebben nagelaten, de verwondering te wekken van den jongen graaf.

De deur was reeds weder gesloten, maar Raffles belde aan en even later werd zij geopend door een huisknecht.

— Wij zouden gaarne even uw meester willen spreken, vriend, zeide Raffles, en reeds had hij een afwijzing onmogelijk gemaakt, door binnen te treden, gevolgd door Charles en Jack.

— Ik zal vragen, of mijnheer u ontvangen kan! Uw naam?

— Lord William Aberdeen! Zeg, dat ik mijnheer kom spreken over... een maskerade!

De bediende keek Raffles verwonderd aan, maar hij ging toch de trap op om het bezoek aan te kondigen.

Raffles had de beide anderen een snellen wenk gegeven en zij volgden nu den bediende op den voet.

Deze stond stil voor een deur op de eerste verdieping en klopte aan.

Hij was reeds begonnen te spreken, toen Raffles hem eenvoudig terzijde duwde, de deur opende en binnentrad, terwijl Charles en Jack tegelijk met hem binnendrongen.

Bij een zeer groot schrijfbureau, met den rug, naar de deur, stond Henry Greenwood, bezig

met het lezen der adressen van een aantal brieven, zijn automobielpet nog op het hoofd.

Hij wendde nu het hoofd om met een ongeduldig gebaar en riep :

— Voor den duivel, James, waarom blijf je midden in je zin steken ? Wat wil....

Hij maakte echter den zin niet af, maar bleef met starende oogen naar Jack zien, alsof hij een spookverschijning voor zich zag opdoemen.

Toen was hij met een schreeuw van woede en haat bij zijn schrijftafel en rukte een lade open.

Maar voor hij de revolver had kunnen grijpen, die daarin lag, was Raffles snel als het weerlicht naast hem en greep zijn beide armen als in een ijzeren schroef, trok hem van het bureau weg en wierp hem onzacht in een leunstoel neder.

— Blijf daar zitten en verroer u niet, of het zou u berouwen ! zeide hij. Mijnheer Brand, wees zoo goed dadelijk naar de dichtstbijzijnde politiepost te telefoneeren. Zij moeten een tweetal rechercheurs zenden met een paar agenten.

Maar nu trad de bediende, die versuft van verbazing op den drempel was blijven staan, het vertrek binnen en riep op verontwaardigden toon :

— Wat heeft dat alles te beteekenen, mijne heeren ? Schaamt gij u niet, om zoo tegen mijn meester op te treden ?

— Wij schamen ons in het geheel niet, goede vriend ! Integendeel, wij hebben ons nog nooit zoo opgewekt gevoeld ! antwoordde Raffles. Ben je al lang in dienst bij dezen man ?

— Bijna een vol jaar, mijnheer !

— Wel, dan heb je een vol jaar gediend bij den grootsten schurk, die hier in Londen op twee beenen rondloopt ! hernam Raffles lakoniek. En verdwijn nu maar, want je aanwezigheid is hier volstrekt niet langer gewenscht. Maar blijf dicht in de buurt, want de politie zal je getuigenis noodig hebben !

Bleek en geheel overstuur verliet de bediende het vertrek om aan zijn collega, den butler, te verhalen, wat hem wedervaren was.

Reeds had Charles getelefoneerd, terwijl Henry Greenwood doodsbleek en stom in zijn stoel was blijven zitten, scherp bewaakt door Raffles, die hem geen oogenblik uit het oog verloor.

Het duurde tien minuten, vóór de politie kwam opdagen en in al dien tijd werd er geen enkel woord gesproken.

Twee detectives traden binnen, terwijl twee agenten op de gang bleven wachten.

Eén der politiebeambten, die Lord Aberdeen zeer goed van uiterlijk kende, trad op hem toe

en vroeg verwonderd :

— Hebt gij laten telefoneeren, Mylord ? Wat is hier te doen ?

— Ik verzoek u dien man daar in arrest te nemen, ik beschuldig hem van poging tot moord op...den pianist van het Olympia Theater !

— Bernhard Palmer ? riep de detective op ongeloovigen toon.

— Hij is het slachtoffer geworden, mijnheer, maar op dezen jongen man was het bedoeld ! Breng hem weg op mijn verantwoording, maar, zoek hier eerst eens naar een valschen, zwarten baard ! Kijk maar eens in dat rookkastje, daar aan den wand, dat ziet er mij een weinig verdacht uit !

De detective trad op het kastje toe, opende het deurtje, wat gemakkelijk ging, daar het sleuteltje op het slot stak en het eerste wat zijn hand ontmoette, was een voortreffelijk nage-maakte, zwarte baard, waaraan ook een knevel bevestigd was.

— Gij ziet wel, dat ik het niet zoover mis had ! ging Raffles droogjes voort. Gij hebt nu nog slechts den kellner te ondervragen, die de zes eerste chambres séparées aan den linkerkant van het tooneel in het Olympia Theater bedient, en dan zullen ook de bedienden hier in huis u wel een en ander kunnen mededeelen, omtrent de uren, waarop hun meester afwezig was. O ja, dat vergat ik nog, gij moet ook eens naar een luchtpistool zoeken !

De beide detectives, die van de geheele zaak blijkbaar niets begrepen, daar zij nog steeds in de meening moesten verkeeren, dat Palmer het slachtoffer was geworden van een hart-verlamming, begrepen wel uit den toon van Lord William Aberdeen, dat hij heel wat meer van de zaak afwist, dan de officieele politie.

En daarom begonnen zij met den grootsten ijver het geheele huis te onderzoeken, terwijl Greenwood Raffles met een blik van machteloos haat en woede aanzag, stevig bewaakt door de beide agenten, die op een wenk van de detectives waren binnengetreden.

Een kwartier later was het windpistool gevonden in een kast op den zolder, waar allerlei oude rommel werd bewaard.

Toen de detectives met het wapen binnen-traden, toonde hun gelaat de grootste verbazing.

— Wilt gij zeggen, Mylord, dat deze man den jongen Palmer heeft gedood met behulp van dit ding ?

— Ja, hij gebruikte een vergiftigden kogel, antwoordde Raffles kortaf. Laat ik u trouwens zeggen, dat Bernhard Palmer niet dood is,

maar in mijn huis wordt verpleegd en dat hij over drie dagen in staat zal zijn, zijn getuigenis bij die van de anderen te voegen.

— Dat is kras! mompelde één van de detectives, terwijl hij Raffles vol bewonderin aanzag.

De bewijzen voor de schuld van Greenwood waren thans echter zoo overweldigend dat zij geen oogenblik aarzelden hem mede te voeren.

En geboeid werd de ellendeling naar een huurauto geleid, waarmede de politiebeambten waren gekomen.

Jack Perry was zoodanig door walging aangegrepen, dat hij al dien tijd niet in staat was geweest, een enkel woord uit te brengen!

Maar nu snelde hij op Raffles toe, greep zijn handen en riep uit:

— Dat alles hebben wij aan u te danken, Mylord!

— Wij zijn nog niet, waar wij wezen moeten, Graaf! zeide Raffles glimlachend. Wat ik gedaan heb, had werkelijk niet veel om het lijf. De eerste de beste detective-leerling zou, indien hij de wonde ontdekt had, ook tot dezelfde gevolgtrekkingen zijn gekomen als ik. Maar nu spoedig naar Richard Hickory, hij moet opbiechten, wat er acht jaar geleden gebeurd is! Ik zal hem wel dwingen. Maar daarbij zijt gij niet van noode, waarde Graaf! Gij gaat nu rustig naar huis, of bijvoorbeeld naar een ander huis, waar gij waarschijnlijk ook zeer welkom zult zijn, en daar wacht gij het resultaat van mijne bemoeiingen af. A propos, uw ouders wonen toch nog altijd in Bedford?

— Nog altijd, Mylord, antwoordde Jack met bevende stem.

— Dan hoop ik u reeds vanavond goede tijding te kunnen brengen! En met deze woorden vertrokken Raffles en Charles haastig.

Een half uur later was Raffles in het bezit

van een geschreven bekentenis van Hickory, waarin deze verklaarde, dat hij acht jaren geleden met zijn vriend Greenwood een complot op touw had gezet, om den jongen Graaf Bedford onmogelijk te maken, zoodat Greenwood zijn plaats zou kunnen innemen als erfgenaam van de uitgestrekte landgoederen en het groote fortuin.

En nog eens een half uur later bevond dit waardige heerschap zich gepakt en gezakt op weg naar Portsmouth, om zich daar in te schepen op een boot naar Amerika.

Raffles echter toog met de bekentenis naar Bedford en op het grafelijk kasteel had hij een langdurig onderhoud met den ouden Graaf, en dat eindigde tot zijn volkomen bevrediging.

Want dienzelfden avond kon hij het volgende telegram verzenden aan den overgelukkigigen Jac.

Waarde Graaf,

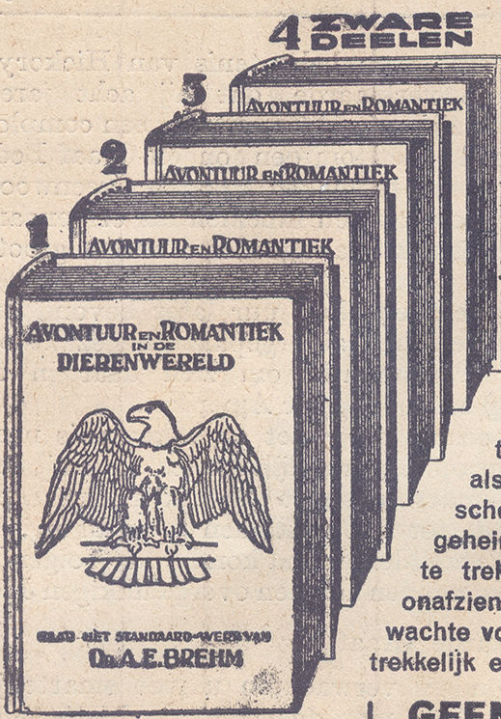
Uw ouders verwachten u met smartelijk ongeduld. Kom met de eerste de beste gelegenheid hierheen, zij tellen de seconden, die nog zullen moeten verloopen, alvorens zij u in de armen kunnen sluiten. Maar kom niet alleen, breng het lieve meisje mede, waaraan gij uw hart verpand hebt, en dat uw bestaan gedurende dit laatste jaar zoozeer heeft verlicht!

Want ik heb uw ouders onder het oog gebracht dat zij u waarlijk wel een vergoeding schuldig waren en zij zullen er nu volstrekt geen bezwaar tegen hebben, als gij hun als schoondochter een meisje voorstelt, dat als wapen geen Klimmende Leeuw, geen Stier, geen Zwaan in haar schild voert, maar een blanke Lelie, het toonbeeld van lieftaligheid en reinheid. En dat is per slot van rekening toch meer waard, dan alle dieren der Heraldiek bijeen!

Uw toegenegen William Aberdeen.

De volgende aflevering bevat:

Rames Bashyam de Fakir.

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook; zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

Complete fraai gebonden standaard-uitgave

4 DEELEN

2160 bladzijden en ruim 60 kleuren-drukplaten 200 foto's 250 teekeningen

WAARDEVOL BEZIT VOOR OUD EN JONG

Binnen het bereik van iedere beurs!

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo !

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C. Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

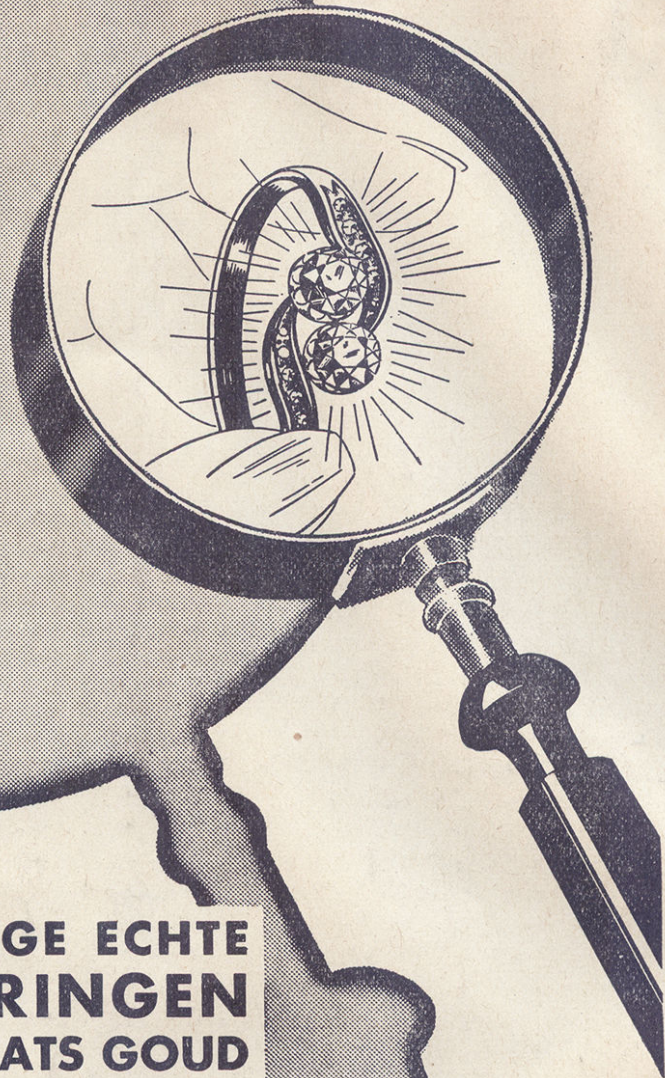
- { tegen betaling à contant van fl. 12.—
- { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2,50
- * { tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
- { Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl.
- { is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM _____

ADRES _____

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt. L.L.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

**DIE PRACHTIGE ECHE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

**CLYSMA No. 30
MAVRIDES ROYAL
CLIX
BRISTOL**

**NORTH STATE
GOLD DOLLAR
PIRATE
FLAG (10 STUKS)**

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 B O N
GRATIS
PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam

Adres

Stad

L 43

Te posten in open enveloppe, porto 1½ cent. Van éénzelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS